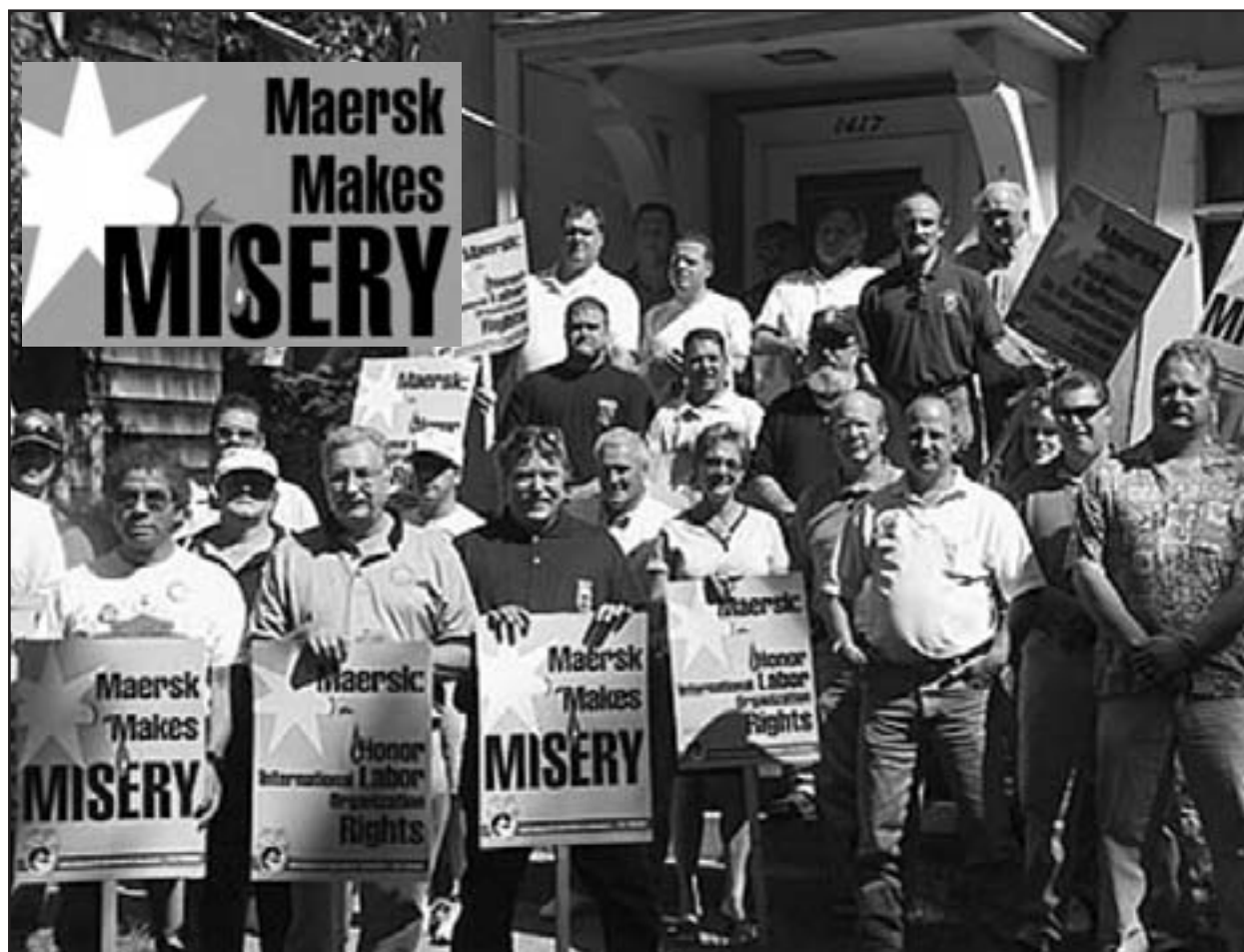

KOMMUNISTISK POLITIK

Teamsters foran det danske konsulat i Minneappolis, 3/11 2004

Budskabet er klart:

MÆRSK SKABER NØD!

Nr. 18

8. årg.

2004

11. september -

24. september

Støttepris 12 kr.

TEMA: MÆRSK - DØDENS KØBMÆND

De uovervindelige s. 2 ● Massakre i Kaukasus s. 3 ●

Finanslov 2005: Minus på minus s. 4 ● S-løfte: 15.000 flere arbejdspladser s. 5 ●

Haarder blåstempler kollektiv udsmidning s. 7 ● "Fælles front mod Fogh" s. 8 ●

Faglige krav til en anden politik s. 10 ● Kvinder i "jern-mænds" job (II) s. 11 ●

Drømmestart for Oktober på Bryggen s. 12 ● Al-Kubaysi fængslet i Irak s. 15 ●

Maersk Makes Misery s. 16 ● Israels terror mod dets fanger s. 18 ●

Unionsstriden s. 20 ● Debat s. 22 ● Den anden vej s. 24

De uovervindelige

De uovervindelige

I et af sine sidste dagbogsnotater beskæftigede det dengang verdensberømte litterære koryfæ Georg Brandes sig med *statuer og socialister*. Om grundlæggeren af socialismen i Danmark, det unge geni Frederik Dreier – Marx' og Engels' lidt yngre samtids, der døde alt for tidligt – skrev han: *"Man tage Chr V bort fra Kongens Nytorv og rejse et mindesmærke for Frederik Dreier i stedet. Omkring ham kunne i en kreds stå Tycho Brahe, Griffenfeldt, Struensee, P.A. Heiberg og Malte Brun. Også Bothwell burde have den danske angers mindesmærke."*

Sligt gjort bolshevikerne og for så vidt er de altid bedre end de danske."

Ingen af disse mishandlede eller eksilerede martyrer for frihed og fremskridt har fået officiel dansk anerkendelse. Ikke engang en sådan stiltiende selvkritik har det kunnet blive til. De unge vil dårligt kende deres navne – og da kun som *statsfjende*. Man finder dem ikke på Kgs. Nytorv i København, heller når den seneste ombygning er afsluttet. Chr V og andre monumentale royale bondeplagere, mislykkede kolonisatorer og hærførere, indkranser det officielle Danmarks trangbrystede offentlige rum.

Mindesmærker for revolutionens og fremskridtets forkæmpere har altid været et symbolsk mål for kontrarevolutionen. I Danmark har reaktionen altid haft så megen magt, at den har kunnet forhindre frihedsheltene i at få deres velfortjente, om end posthume, anerkendelse. Som en beskedent undtagelse fra denne regel har Georg Brandes selv har fået en af de mest mystiske pladser i hovedstaden: et trafikkrøds foran Statens Mausolæum for Kunst med en beskedent buste, klemmt op mod indgangen til 'Kongens' Have med Rosenborg-slottet. Hensigten er ikke, at der skal være liv eller relevans i det gadekrøds. Indenfor i samme 'have' findes for øvrigt en nyere udgave af Willumsens statue af den radikale fremskridtsmand Viggo Hørup. Den væbnede reaktion – nazisterne – sprængte den i luften under besættelsen, og reaktionen kunne ikke forhindre den i at rejse sig igen. 'De danske' har imidlertid for øjeblikket travlt med at få fjernet en statue af Lenin fra dens ydmyge baggårdsplacering ved Arbejdermuseet i København – der er indrettet i det første

samlingssted for det dengang revolutionære arbejderparti

Socialdemokratiet. Da det blev grundlagt en lille snes år efter Frederik Dreiers død var det som en del af Marx' og Engels' Internationale. 'De danske' – folk som den ultrareaktionære titulære professor Bent Jensen, zionisten Bent Blüdnikow og Dansk Folkepartis bud på et maveparti Louise Frevert – har fået mobiliseret alle gode samfundskræfter i denne bestræbelse – med hele tre tidligere eller kommende socialdemokratiske statsministre i spidsen: Anker Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen og Mogens Lykketoft. Lenin er en '*forrædder*' – erklærer disse socialdemokratiske støtter af imperialisme, krig og kontrarevolution. Nærmere bestemt en '*forrædder*' mod '*den demokratiske socialismes sag*', som det hedder i et brev underskrevet af disse og en lille snes flere socialdemokratiske navne.

Sjældent har man fået et mere kontant bevis på at '*den demokratiske socialismes sag*' er *identisk* med *kontrarevolutionens sag*. I det socialdemokratiske hjerte er der hyldest til og statuer af nazikollaboratøren Stauning, som de for nogle år siden blev enige med den øvrige reaktion om, at han var forrige århundredes 'største dansker'. Der er plads til konger, tsarer, imperialister og kolonisatorer af enhver afskygning. Men revolutionære skal væk.

Arbejdermuseets bestyrelse har indtil videre i hovedsagen modstået den samlede front af reaktionære billedstormere: Lenin-statuen er endnu, et eller andet sted. Og fodnoter til historien kan Marx, Engels, Lenin (og Stalin, ikke at forglemme, der knækkede halsen på Hitler-fascismen) har gjort mere godt for den danske arbejderklasse end samtlige fhv. og måske kommende socialdemokratiske statsministre tilsammen. De sidstnævntes egentlige 'bedrift' er at opretholde det kapitalistiske udbyttersystem og at lænke landet til den globale imperialistiske udplyndring og dens røverkrige. De revolutionære, som varslers om og kæmper for en tid, hvor al undertrykkelse og menneskets udbytning af mennesker er forsvundet, har tid nok, selv om reaktionen hyler højt. De har sandheden med sig, og fremtiden for sig. Om en statue bliver væltet, om et mindesmærke endnu ikke er på plads: De er i sidste ende uovervindelige.

Redaktionen 8. september 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 400 kr.
Betaltes til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 17. september 2004

Massakre i Kaukasus

Massakre i Kaukasus

Det var hæsligt: Tv-billederne fra gidseltagningen af skolebørnene og massakren i Beslan i Nordossetien, en af de små kaukasiske nationer, har oprørt en hel verden. Fra de første beretninger, som viderebragte de russiske myndigheders oplysninger om 3-400 gidsler, til det endte med et tal på dræbte børn, der var endnu større end dette, kunne TV-seere verden over afvente den tragiske udgang. Med erfaringen fra tidligere blodige gidseltagninger og de russiske myndigheders kendte reaktionsmønster var det på forhånd givet, at ingen af gidseltagerne ville slippe ud i live, og at der ville være høje tabstal på ofrene.

Det endelige mareridt overgik i sin grumhed alle forestillinger. Masse-mord på børn for åben skærm er den ultimative kvalme. Rusland har fået sit '11. september'. Det er det, der står tilbage, selvom alle andre spørgsmål omkring massakren er ubesvarede: Hvem der egentlig stod bag, hvorfor det fandt sted i Ossetien, hvad myndighedernes, efterretningstjenesternes og mediernes rolle i det hele var? En ting, som er sikker, er den, at de officielle forklaringer, i al fald i første omgang, ikke nødvendigvis er til at stole på. Det er mindre end et år siden, at Spanien blev ramt af terror, og den daværende regering straks gik ud og fortalte, at det var den baskiske uafhængighedsbevægelse ETA, som stod bag. Den historie er stadig ikke afklaret. Det sikre er, at det ikke var ETA – og at den daværende spanske regering, som bedrev politisk spekulation med terror, blev tunget væk. Bush-regeringen var i løbet af få timer efter den 11. september i stand til at udpege Osama bin-Laden og Al-Qaeda som terrorens ophavsmænd. Men er der nogen, der føler sig sikre i den sag? Nordossetiens regering har meddelt rasende demonstranter, at den går af. Beslans og ossetiernes vrede, afmagt og krav om hævn søger ret-

ning – og Putin-regeringen peger på islamiske fundamentalister, Al Qaedas lokaldafdeling i Kaukasus. Den peger også på Tjetjenien og løsrivelsesbevægelsen dér. Den trommede gigantdemonstrationer sammen over hele Rusland i protest mod terror og massakren – og til støtte for Putin-regeringen selv. Putin har benyttet situationen til at erklære sin 'krig mod terror', som Bush gjorde med 11. september 2001. Den tidligere leder af den russiske efterretningstjeneste, som nu er præsident, har yderligere – ligesom Bush – erklæret, at hans krig ikke vil holde sig inden for de nationale grænser, men

KOMMENTAR

slå til mod 'terrorister' overalt, hvor de måtte findes. Det vil i Ruslands tilfælde især sige nabolandene, først og fremmest i Kaukasus. Putin vil bruge terror i Beslan til at styrke sin storrussiske politik, skærpe den nationale undertrykkelse i den råkapitalistiske russiske føderation og sikre sig en slags *carte blanche* til at føre krig. Det brutale barbari, som massakren i Kaukasus er udtryk for, har storpolitisk baggrund og storpolitiske konsekvenser. Den globale 'krig mod terror' er, som de sidste års begivenheder har demonstreret til fulde, en fællesimperialistisk metode til krig og kolonialistisk slavebinding af folkene. Og den har en generel retning mod 'islam' og 'muslimer' – andre ord for de gigantiske olie- og

magtpolitiske interesser, som i sidste ende bestemmer stormagtspolitikken. Den får sine forskellige udtryk hos den ene eller anden imperialistmagts herskere, som hver især forfølger egne 'strategiske interesser'. Konsekvenserne af gidseltagningen i Beslan vil synliggøre de russiske herskeres strategi.

Det vil være en overforsimpling at gøre det til et spørgsmål om den nationale kamp i blot et enkelt område som Tjetjenien, hvor den russiske krigsførelse under Jeltsin og Putin har kostet op mod 200.000 civile tjetjenere livet, her op mod 35.000 børn. Krigen i Tjetjenien står som en flammeoverskrift over det kapitalistiske Ruslands politiske fald. Men spændingerne i hele Kaukasus, der kan blive pustet til for at udløse nye krige, for at splitte og undertrykke folkene i dette udvidede Balkan med de enorme olieresourcer, kan kun forstås og bedømmes som en del af det geopolitiske imperialistiske stormagtsspil. Ikke kun Rusland, men i høj grad også USA, NATO og EU, der forsøger at oprette en militær og strategisk jernring omkring den potentielle imperialistiske konkurrent, har mere end en finger med i spillet og udviklingerne.

Vi kan konstatere, at sammen med 'krigen mod terror' breder terror sig. Flykapringerne i New York og Pentagon, togsprængningerne i Madrid og massakren på nordossetiske skolebørn er blot nogle af de hæslige udtryk for denne hæslige og forbryderiske imperialistiske krig. Det er ikke det amerikanske kontinent, som har oplevet disse seneste opsigtsvækkende terrorhandlinger. Det er det europæiske kontinent, det er Rusland. Det er Asien. Mellemøsten står i flammer, indhyllet i Bush's 'endeløse' krig. 'Krigen mod terror' er imperialistens krig mod folkene. Den bringes kun til ophør ved folkenes sejr over imperialismen. - lv

Oplæg til VK-genvalg:

Finanslov 2005: Minus på minus

De arbejdsløse må håbe på et økonomisk opsving, for regeringen har budgetteret med, at beskæftigelsen når nye højder i 2005, og har brugt pengene. Ikke mindst drømmer man om mirakelvirkningen af forårspakken.

Regeringens finanslovsforslag er i medierne blevet fremstillet som noget i retning af en gavepakke til befolkningen - og som en platform for et kommende folketingsvalg.

Bare en hurtig gennemgang vil vise at det drejer sig om minus på minus.

De udstødte

Regeringen lukker øjnene for de stigende problemer for dem, der er udstødt fra arbejdsmarkedet. Ledigheden for fleksjobbere stiger fra 18,3 procent af alle på ledighedsydelse i 2003 til anslået 24,8 procent i 2005. Ledighedsydelsen blev indført i forbindelse med førtidspensionsreformen, som et bredt flertal i Folketinget vedtog i 2001.

Kommunalreform

Ifølge regeringen kommer kommunesammenlægningen ikke til at koste noget, i hvert fald ikke for statskassen, fordi flytteudgifter kommer til at gå lige op med besparelser.

Og så har regeringen jo fralagt sig det økonomiske ansvar for den del også. Alle undersøgelser peger på, at det bliver vanvittigt dyrt at få sammenkørt de mange forskellige administrative systemer, der er blevet opbygget gennem årtier.

Krigsministeriet

Budget for krig og våben er sjældent til debat under finanslovsforhandlingerne. I stedet indgik et flertal i folketinget dette forår et forlig, der rækker 2005-2009.

Prisen for den ulovlige besættelse af Irak kom dog uventet til behandling sidste år, da man bevilgede en milliard på 2004-budgettet til opretholdelsen af de ca. 500 udsendte i Irak plus omkring 300 mio. til 'genopbygnings-programmer'. Så må man jo håbe, at de ikke ødelægger for mange ubåde og sneskovle.

På finansloven 2005 finder man kon托en "Merudgifter ved forsvarets internationale operationer": 900 mio. kr.

Underhåndsaftaler

Finansloven er fremlagt på en ny elektronisk måde, så det kræver indgående forhåndsviden eller meget god tid, før man kan gennemskue tallene. Herudover er der en del, der slet ikke står til forhandling, fordi der er tale om flerårige forlig.

Rammerne for indtægterne kan heller ikke forhandles. Det gælder f.eks. olien i Nordsøen.

Her er der indgået en aftale med Mærsk, som strækker sig over en lang årrække. Moms og afgifter er styret gennem aftaler med EU.

Med hensyn til trafikprojekter ved man jo fra alle anlægsarbejder, at man skal tage budgetter med et gran salt.

Den københavnske MiniMetro blev f.eks. vedtaget for mere end 10 år siden med et budget på omkring fem mia. kr.

I dag har projektet kostet 15 mia.

Regeringens "hemmelige" plan er nu at sælge Metroen til DSB og tørre gælden af på Københavns borgere.

Det kommende broprojekt til Tyskland er bygget over samme fidus. Alle brobyggerierne har vildt overskredet budgetterne.

Medlemskabet af EU og de tilknyttede udgifter er også svært tilgængelige.

Ifølge Statistisk Årbog havde Danmark i 2002 et underskud i forhold til EU på 5,5 milliarder kroner. Dette tal er i virkeligheden sminket, og udgifterne vokser år for år.

Flere ressourcer til fængsler og PET

Regeringen og Dansk Folkeparti har aftalt at oprette 175 ekstra fængselspladser. De nye pladser indebærer, at der i 2005 vil være omkring 4.150 pladser.

Regeringen har også besluttet at tilføje Politiets Efterretningstjeneste (PET) yderligere 135 mio. kroner i perioden 2005-2006. Pengene muliggør ansættelse af 60-65 ekstra medarbejdere, herunder folk med akademisk, analytisk og administrativ baggrund, og anskaffelse af nyt udstyr.

Ulandsbistand udhules fortsat

Afghanistan, Irak og Sudan skal i de kommende år have 1,2 milliarder kr. af den danske udviklingsbistand. Det skal de, fordi regeringen i stigende grad lægger vægt på dansk sikkerhedspolitik i prioriteringen af udviklingsbistanden, eller rettere: fordi man forsøger at skjule militærets øgede udgifter.

Målt i forhold til bruttonational-indkomsten (BNI) falder ulandsbistanden fra ca. 0,85 pct. i år til 0,84 eller 0,83 pct. i 2005. Da regeringen tiltrådte i 2001, gav Danmark én pct. af BNI.

Målt i beløb stiger ulandsbistanden fra i år 10,6 mia. til 10,8 mia. kr. i 2005.

Bistanden til at bekæmpe aids stiger med 65 mio. kr. fra i år til næste år.

Bistanden til miljøprogrammer vok-

ser fra i år 610 til 650 mio. kr. næste år. Da regeringen tiltrådte, var bidraget én mia. kr.

Kenya får et erhvervssektor-program til ca. 30 mio. kr. årligt.

Haarders budget

Integrationsministeriets budget for næste år er på lidt over 2,5 mia. kroner mod 3,9 mia. sidste år.

De største udgifter for ministeriet næste år er 1.643 mio. til 'integration', 566 mio. til asylansøgere samt 331 mio. til administration.

Ned med miljøet

Miljøministeriets bevillinger skæres igen ned i forslaget til finanslov for 2005. Denne gang er nedskæringen på over 50 millioner kroner.

- *Det er svært at gennemskue detaljerne i finansloven, men det er i hvert fald tydeligt, at regeringen pynter sig med lånte fjer, når den fortæller, at den vil bruge 200 millioner kroner over fire år til et nyt initiativ om 'Natur og Vand'. Initiativet er godt, men mere end halvdelen af pengene kommer faktisk fra EU. Og samtidig skæres der betydeligt ned andre steder i ministeriet, siger Kim Carstensen, generalsekretær i WWF Verdensnaturfonden.*

(Lomborginstituttet bliver ikke beskåret).

- *Vi tror på, at de mange små positive signaler, som er kommet i de seneste uger, er de første spæde tegn på, at et økonomisk opsving for alvor er på vej.*

Denne udtalelse fra regeringspartiet Venstre er ikke ny, men fra september sidste år.

Nyt S-løfte: 15.000 flere arbejdspladser

*Alternative finanslove:
Socialdemokratiet lover
arbejdspladser og miljø. De
Radikale vil aftrappe
efterlønnen.*

VK-regeringen og Socialdemokratiet har indledt et verbalt slagsmål om, hvem der kan love flest nye arbejdspladser. I forbindelse med fremlæggelsen af næste års finanslov har Socialdemokratiet således stillet et ændringsforslag, der reklamerer med 15.000 flere arbejdspladser. Partiets arbejdsmarkedsordfører Jan Petersen beskriver forslaget således:

- *Der skal ske en væsentlig opprioritering af uddannelsesindsatsen for arbejdsløse. Det er et led i den generelle oprustning i at investere i fremtiden.*

Jan Petersen besværer sig til gengæld ikke med at forklare, hvordan uddannelse i sig selv skaber flere arbejdspladser. Går man tættere på forslaget, viser det sig, at regeringens egne forventninger om flere i arbejde i forbindelse med forårets skattelettelser også er indregnet i Socialdemokratiets forslag.

Planen indeholder ét punkt, som kan sættes i forbindelse med konkrete nye arbejdspladser. Det gælder fremrykning af offentlige investeringer for op til fem milliarder kroner til kommuner og amter, der skal have fuld låneadgang til skolebyggeri, boligbyggeri, miljø og hospitaler.

De arbejdsløse skubbes rundt

Forslagets øvrige punkter er præget af at skubbe rundt på de arbejdsløse til mere eller mindre udsigtsløse kurser med videre. En halv milliard kroner skal spenderes således:

100 millioner kroner sættes af til uddannelse af ledige, 50 millioner kroner til en bedre arbejdsmiljøindsats og 180 millioner kroner til målrettede initiativer for mennesker på kanten af arbejdsmarkedet. Endeligt vil socialdemokraterne flytte 200 millioner fra den aktive arbejdsmarkedsramme fra løntilskud til uddannelse.

I forhold til regeringens finanslov vil

Socialdemokratiet bruge 1,7 milliarder kroner mere på arbejdsmarkedspolitikken.

Det skorter sjældent på løfter om flere arbejdspladser, når det gælder om at stikke befolkningen blå i øjnene. Nyrup-regeringen lovede således 100.000 arbejdspladser på ti år. Et par år efter, da arbejdsløsheden var steget markant, indgik regeringen og Socialdemokratiet i fællesskab arbejdsmarkedsreformen *Flere i arbejde*, der lovede 87.000 arbejdspladser inden år 2010. Siden er arbejdsløsheden stegt yderligere.

Da det nok så meget omtalte opsving endelig kom, rykkede stadig flere industriarbejdspladser østpå.

Endelig kan det nævnes, at når den officielle arbejdsløshedsstatistik ikke er højere, så skyldes det, at tusinder skubbes fra køen af dagpengemodtagere over på kontanthjælp. Alene sidste år blev 1.300 udstødt.

Miljø og efterløn

Socialdemokraternes helt store finanslovfidus i år er, at de vil gøre noget for miljøet. De vil afsætte 50 mio. kr. til nye initiativer. Modregner man de besparelser, som miljøministeriet allerede er underlagt, vil det ifølge partiets beregninger betyde 250 mio. kr. VK-regeringens miljøslagting er et svagt punkt.

Til gengæld markerer den håbefulde regeringspartner til S – De Radikale – sig med igen at angribe efterlønnen: Næste år skal den første reduktion af efterlønnen komme, og efterlønnen bør være væk i 2015, mener De Radikale. Det mener de andre partier også, men de tør ikke sige det.

Haarder blåstempler kollektiv boligudsmidning

*Integrationsminister
Bertel Haarder, sekunderet
af Århus' borgmester Louise
Gade, blåstemplede den 31.
august den kollektive
opsigelse af 20 personer i
Gjellerupparken ved Århus.*

I Gjellerup ved Århus er tre familier med i alt 20 personer nu blevet sagt op med 14 dages varsel. I månedsvis har Brabrand Boligforening højtråbende kørt truslen om en udsmidning frem i pressen. Sagen har nu med opsigelserne fået en mere alvorlig drejning.

Man sætter familierne ud med lejeloven i hånden.

–Hvis vi ikke satte de tre familier ud, kunne man med god ret beskyldte os for ikke at passe vores arbejde, udtaler bestyrelsesformanden i boligforeningen Jesper Poulsen.

Socialdemokraten René Skau Björnsson, der er formand for folkeetingets boligudvalg, sidder i boligforeningens bestyrelse og har tilsyneladende bakket op om bestyrelsens linje.

Den endelige beslutning er taget af bestyrelsen i Brabrand Boligforening efter et møde i foreningens bestyrelse, hvor også integrationsministeren og Århus' borgmester deltog.

De tre familier blev dagen efter sagt op, sådan.

Haarder understregede over for medierne, at han havde undersøgt, at lovgrundlaget for den konkrete opsigelse er i orden. Umiddelbart efter, at Haarder gav fuld støtte til at smide familierne ud, tonede han frem på tv og udtalte, at kollektiv straf over for vel-fungerende familier sandelig ikke bør finde sted.

Haarder som lovgivende, dømmende og udøvende magt

Hvis boligforeningen får held til at smide familierne ud, vil der være dannet en ny præcedens i Danmark med

*Gjellerupparken.
Kollektive udsmidninger skal danne
model for hele landet.*

vidtrækkende menneskelige og juridiske konsekvenser.

Den omsiggribende retsløshed for lejere i landet vil blive juridisk og politisk blåstemplet. Haarder gav da også ros til udsmidnings-tilhængerne og kaldte dem ildsjæle, der gør en indsats. De kan således blive rollemodeller for andre, og han mener hermed, at de andre boligforeninger og boligejere bør lære af Gjellerup-sagen.

Integrationsministeren satte trumf på sine holdninger ved at udtrykke sin respekt for Brabrand Boligforenings beslutning om opsigelse af de hele familier, der har unge involveret i kriminalitet. Advokat Bjarne Overmark, der er advokat for en af de berørte familier, mener, at integrationsministerens direkte indblanding meget vel kan være grundlovsstridig, for her opkaster minister Bertel Haarder sig til både at være lovgivende, dømmende og udøvende magt.

Retsligt udfald usikkert

En familie har allerede erklæret, at den ikke vil flytte frivilligt, jf. opsigelsen på 14. dage. Hertil har boligforeningen truet med at få fogedretten, om nødvendig med politiets hjælp, til at sætte lejerne ud.

Bjarne Overmark mener dog, at boligforeningens trussel vil ende med, at fogedretten afviser sagen, hvorfor den vil ende i boligretten (byretten, der behandler boligsager). Om udfaldet vil han ikke spå.

En række advokater har udtalt, at sagen ikke vil kunne holde i boligretten.

Men lejelovsspecialist, advokat og professor dr.jur. Halfdan Krag Jespersen er ikke så sikker på sagens udfald.

Vil skabe præcedens

Leif Randeris fra Integrationsrådgivningen i Århus mener, at Haarder og borgmester Gade har blåstemplet udsmidningerne. Han mener i øvrigt, at det er ret usandsynligt, at boligforeningen får sit forehavende gennemført ved at gå rettens vej. Han henviser blandt andet til, at Brabrand Boligforenings bestyrelse de facto har indført et tillæg til husordenen i boligforeningen uden om beboerne. Det er foregået ved, at det lokale beboerblad i foråret 2004 bragte en advarsel om udsmidning, hvis ikke forældrene forhindrede deres families kriminelle adfærd.

Hvis boligforeningen får held til kollektiv udsmidning, vil det danne præcedens og vil få store konsekvenser for mange beboere i andre dele af landet, mener Leif Randeris. Desuden vil det skabe yderligere problemer. For hvad med andre personer, der har begået kriminalitet, eller dem, der muligvis vil begå kriminalitet i fremtiden?

Og hvilken form for kriminalitet udløser en udsmidning?

Er Danmark et retssamfund?

Boligforeningens bestyrelse påstår, at den har meget stor opbakning blandt beboerne. Men Walid Zaher, der er næstformand i Multikulturel Forening i Århus, karakteriserer dog denne påstand som helt hen i vejret.

Realiteten er, at der er der er udbredt vrede og utryghed. Og han påpeger, at en hel række indvandrerforeninger i samarbejde med integrationsforeninger i Århus allerede i maj tog skarpt afstand fra boligforeningens bestyrelses metoder.

Han siger, at det ikke er familierne til de kriminelle børn, der er problemet, og spørger, hvorfor en familie med fem børn, hvoraf de fire er mønsterbørn,

Skjult dagsorden bag kollektiv udsmidning

De kollektive opsigelser i Gjellerup skal bane vej for trusler mod lejere i hele landet.

Hvor ligger det virkelige motiv til at danne præcedens for kollektiv udsmidning af hele familier fra deres bolig? Eftersom de ansvarlige i sagen arbejder med skjult dagsorden, må det komme an på et kvalificeret gæt.

For at få klarhed over den virkelige dagsorden må se på de politiske kendsgerninger i landet og lokalt i Århus.

Den politiske dagsorden er at mindske udgifterne til de socialt dårligst stillede og at stoppe indvandringen og flygtningene til Danmark, at angribe lejeloven i dens nuværende form til fordel for boligspekulanterne og at give boligspekulanterne flere penge i lommen ved salg af almenlystige boliger.

Socialdemokratiet som murbrækker for statsracisme

Da Socialdemokratiet sidst var ved regeringsmagten, bragte de Thorkild Simonson ind som racisme-minister. Han var

Haarder blåstempler... (fortsat)

skal undgælde, fordi en bliver kriminel. Det må være denne ene, der skal mærke konsekvenserne. Der er tale om sociale problemer, der ikke kan løses gennem kollektiv straf.

Walid Zaher mener, at integrationen i Århus har taget stor skade på baggrund af sagen. Mange beboere kommer oprindeligt fra lande, hvor retsløsheden hører til den almindelige orden, og er glade for at være kommet til retssamfundet Danmark. Men på det seneste er der opstået tvivl om, hvorvidt de nu også bor i et retssamfund.

Harmen er især vendt mod bestyrelsen i boligforeningen. Således bliver direktøren i Brabrand Boligforening Torben Overgård kaldt Sharon Overgård, med henvisning til Israels Sharon.

*Den skjulte dagsorden:
Racisme og angreb på lejerne*

den ideelle til at sætte skub i den danske statsracisme. Han havde været borgmester i Århus i en årrække og var bekendt med indvandrer miljøet i Århus. Han førte an i den socialdemokratiske tænkning i byen og havde særdeles gode forbindelser til Brabrand Boligforenings bestyrelse, hvor mange var hans åndsfæller. Han havde ofte udtalt sig til fordel for et stop for indvandringen til Danmark. Desuden var han på grund af alder et kort, der kunne spilles ud en gang og kastes bort, når han havde gjort sit beskidte bestillingsarbejde. Som minister markerede han sig straks ved at ligge til højre for Dansk Folkeparti i indvandrerspørgsmål.

Århus som forsøgsby for regeringens politik

Som vi senere fik at føle, fulgte VK-regeringen op på hans arbejde med en hel række nye racistiske tiltag. I Århus førte det til, at Venstreborgmesteren Louise Gade og hele hendes politiske slæng i 2003 iværksatte en giftig kampagne mod alle indvandrere og flygtninge og truede med kollektiv afstraffelse af familier, der ikke udviste tilstrækkelig dansk adfærd. Socialdemo-

kratiets racismeordfører Anne-Marie Meldgaard bakkede straks op bag regeringens og borgmesterens tanker. Brodden var rettet mod indvandrer miljøerne i netop Gjellerupparken under Brabrand Boligforening.

Og ikke nok med, at der er særdeles gode forbindelser mellem Socialdemokratiet og Brabrand Boligforening (hvor vi ikke må glemme, at René Skau sidder som repræsentant for folketingets boligudvalg); der har desuden udviklet sig et snævert samarbejde mellem Brabrand Boligforenings bestyrelse på den ene side og integrationsministeriet med Haarder samt Århus' borgmester Louise Gade på den anden. De to sidstnævnte har da også ved flere lejligheder luftet ideer om udsmidning af familier til kriminelle og andre, der ikke opfører sig tilstrækkeligt dansksindet.

Regeringen og Århus Byråds flertal havde udpeget Århus som byen, hvor regeringens tanker skulle prøves af. Hermed blev Århus regeringens forsøgsby på en række vigtige områder. Her skulle forskellige tiltag i regeringens påtænkte politik stå deres prøve. Det gjaldt ikke blot regeringens racistiske politik, men også de sociale tiltag som kollektiv afstraffelse, hvis danskere såvel som nydanskere ikke udviser tilstrækkelig dansk adfærd.

Og på boligområdet har det i årevis været en torn i øjet på de store boligselskaber, private såvel som almenlystige, at lejeloven har givet lejerne forholdsvis tryghed i sin lejerbolig. Dertil kommer den nye lov, der gør det lovligt at sælge almenlystige boliger fra til ejerlejligheder.

Alt dette peger imod, at det ikke er tilfældigt, at det netop er i Gjellerup, at en sag om kollektiv afstraffelse bliver prøvet af. Sagen lugter langt væk af at være en prøvesag i regeringens og Socialdemokratiets overordnede politik.

"Fælles front mod Fogh"

Fagligt Ansvar og lokale LO'er stod bag årets største faglige konferenve - i Odense

Odense Congress Center var udset til at være rammen for et landsdækkende tilidsmandsmøde lørdag den 28. august, hvori omkring 700 deltog fra 192 faglige organisationer – offentlige som private. Det blev af initiativtagerne, Fagligt Ansvar, LO-Storkøbenhavn og LO-Storbyerne, betegnet som ikke mindre end en historisk konference. Ifølge arrangørerne selv bestod det bemærkelsesværdige også i det faktum, at Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten deltog i konferencen.

Det vigtigste i den historiske begivenhed var imidlertid, at man nu igen i fagbevægelsen "tør diskutere politik":

"Efter at de formelle bånd mellem parti(er) og fagbevægelse er kappet – og fagbevægelsen de seneste år ikke har villet eller turdet diskutere politik – er konferencen et afgørende vendepunkt".

Formålet med konferencen var klart: **"Fælles front mod Fogh"** lød den entydige overskrift, hvilket indhold blev gjort klart umiddelbart i den vedtagne udtalelser start:

"Fagbevægelsen og arbejderpartierne samler kræfterne op til den forestående valgkamp. Målet er en anden regering – og en anden politik."

Der kunne ikke høstes nogen uenighed på spørgsmålet om, at "Fogh er på gal kurs". Ønskerne om og kravene til en anden politik er såmænd forankret grundigt på såvel arbejdspladserne som

blandt de udstødte.

Konferencen fastslog da også, at *"Vi vil en helt anden vej"*. Den gik over en selvransagelse i fagbevægelsen, idet konferencen fastslog, at VK-regeringen magtovertagelse blandt andet skyldtes, at fagbevægelsen "gennem flere år havde glemt eller forsømt at tage de politiske og ideologiske debatter" med medlemmerne. Denne selvransagelse mente konferencens initiativtagere nu at have rådet bod på ved dels at have forberedt et sæt af politiske krav til en kommende regering, og dels ved at samarbejde med de tre ovennævnte erklærede arbejderpartier.

SD og SF var repræsenteret af deres respektive formænd, Mogens Lykketoft og Holger K. Nielsen, mens EL med dets flade struktur var repræsenteret af Søren Søndergaard. Alle tre takkede hjerteligt for det gode samarbejde og erklærede sig enige i det fremlagte forslag grundlag.

Konferencen nærmest osede af idyl og fordragelighed. Banen til næste folketingsvalg er kridtet op: Alle var i ord enige om, at Socialdemokratiet måtte sikres rorpinden efter næste valg - helst i form af en arbejderregering. Der var ingen, der afkrævede Socialdemokratiet en selvransagelse på baggrund af Nyrup-regeringens forbrydelser i de ni år, hvor fagbevægelsen "glemte" at rejse politiske og ideologiske debatter.

På trods af at det politiske grundlag har været to år undervejs bedømte initiativtagerne, at det skulle til endnu en "behandling" på en ny konference til foråret; - nærmere bestemt lørdag den 12.marts 2005. Såfremt folketingsvalget skulle blive udskrevet inden, så vil konferencen falde på den tredje dag

efter udskrivelsen af valg, idet grundlaget for en kommende arbejderregering så vil blive forceret til vedtagelse:

"Herefter vil vi være klar med et fælles grundlag for at slå Fogh-regeringen af banen – og en god ledetråd for arbejderpartierne i Folketinget, når en ny politik skal udmøntes efter valget." – udtrykte konferencen.

Af andre aktiviteter – besluttet på konferencen – kan nævnes, at den 2.oktober er udset til at være dagen, hvor man lokalt kan "markere ønsket om en anden regering og en anden politik". Desuden lægges der op til fælles lokale aktiviteter til støtte for Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten i den kommende valgkamp.

Konferencen vedtog også en udtalelse *"Danskerne har fortjent bedre!"*.

Initiativtagerne, arrangørerne og de erklærede arbejderpartier er fulde af fortrøstning til, at deres selvransagelse har åbnet en ny verden, hvor fadæsen efter Nyrup-regeringens valgnederlag er analyseret grundigt, hvorfor de trøstende indbyrdes og afsluttende konstaterer:

"Alt i alt er der skabt et godt udgangspunkt for at undgå fadæsen fra valgnederlaget i efteråret 2001. Men vi er kun lige begyndt! Vi håber, at endnu flere faglige organisationer – klubber, fagforeninger og forbund – går med i aktiviteterne og er med til at føre debatten derud, hvor den hører hjemme: På arbejdspladserne, i boligområderne, på uddannelsesinstitutionerne – overalt hvor fagbevægelsens medlemmer og deres familier færdes. Det er herfra, forandringen skal komme!"

Se også reportagen side 10

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Ufaglærte presses til brancheskift

På kun fire år har to tredjedele af ufaglærte skiftet branche eller funktion.

Så er det dokumenteret – igen: Al arbejdsgiversnak om flaskehalsproblemer og lav 'mobilitet' blandt arbejderne passer simpelthen ikke!

På blot fire år har to tredjedele af alle lavtuddannede industriarbejdere skiftet branche eller funktion! Det viser en ny undersøgelse, som Rambøll Management har lavet til LO's Ugebrev A4 og DR's nye programserie "Arbejdsliv".

Undersøgelsen konstaterer, at de ufaglærte industriarbejdere er hårdt pressede i form af truslen om arbejdsløshed. Derfor er med undersøgelsens egne ord *omstillingsparathed* meget stor blandt disse. Christian Bason, afdelingsleder i Rambøll Management, er forundret over statistikken:

- Vi blev meget overraskede. Undersøgelsen viser et utroligt turbulent arbejdsmarked. Nogle grupper er virkelig pressede af udviklingen. Det gælder specielt for ufaglærte i industrien og HK'ere. De ufaglærte og lavtuddannede i Danmark er utroligt omstillingsparate. De fleste skifter gerne branche, hvis det kan give arbejde. For eksempel skifter en del fra industrien til omsorgssektoren, som er i vækst.

Undersøgelsen har inddelt deltagerne i otte lønmodtagerprofiler, hvoraf der kun er én gruppe med forholdsvis høj ledighed og relativ lav mobilitet. Det er de faglærte med håndværksprægede arbejdsfunktioner. De er gode til at skifte branche, men har svært ved at skifte arbejdsfunktion, hvormed ledigheden bliver større, end den kunne have været.

Med andre ord er der en klar sammenhæng mellem udsigten til arbejdsløshed og høj mobilitet.

Ældre presses ud af arbejdsmarkedet

Myterne om den alt for gode efterlønsordning, der lokker de ældre til at forlade arbejdsmarkedet "i utide", hvorfor de på en og samme tid bliver en *ældrebyrde* og skaber mangel på arbejdskraft, bliver af tre nye og uafhængige undersøgelser igen skudt ned. Til gengæld presses mange, der gerne vil have arbejde, på efterløn allerede som 60-årige.

En af undersøgelserne dokumenterer, at kun 43 procent af de adspurgte mænd og 52 procent af kvinderne uanset alder i dag regner med at gå på efterløn.

Det er stadig de faglærte og ufaglærte, der regner med at trække sig tidligt tilbage, mens funktionærer og selvstændige vil fortsætte på arbejdsmarkedet.

- Der er ikke hold i påstandene om, at den tidlige tilbagetrækning skyldes efterløn. Den skyldes primært en kultur, hvor ældre ikke føler sig velkomne, og efterlønsordningen er blot en respektabel hoveddør ud af arbejdsmarkedet. Hvis den forsvandt, ville seniorerne forlade arbejdslivet via mindre værdige døre som dagpenge, førtidspension, sygedagpenge eller kontanthjælp, forudsiger ældreforsker Jesper Wégens.

Han efterlyser større forståelse i

befolkningen for, at alder ikke er en sygdom, og opfordrer arbejdsmarkedet til at etablere ældrevenlige jobvilkår, hvor man tager hensyn til, at seniormedarbejderen har andre prioriteringer end de yngre kolleger.

- Som senior bliver pengene og karrieren mindre vigtig, mens det er afgørende at have indflydelse på arbejdstidens længde, tempoet og organisatoriske ændringer, siger Jesper Wégens til LO's Ugebrev A4.

De ældre vil generelt gerne arbejde frem for at gå på efterløn, hvis arbejdspladsen sikrer go hvis arbejdspladsen tager individuelle hensyn, blandt andet i form af tilbud om nedsat arbejdstid. Derimod ønsker de ældre ikke aldersbetinget særbehandling. De lægger også vægt på at blive tilbudt nye opgaver, og at der på virksomheden er et socialt fællesskab med kolleger.

- De ældre medarbejdere har lyst til at blive, hvis de kan realisere sig selv på jobbet uden at blive slidt ned, og erfaringerne fra de ti virksomheder i vores projekt er, at det kan virksomhederne let leve op til. Det kan oven i købet betale sig for dem, siger Per Tybjerg Aldrich.

Deutsche Post Danmark

Post Danmark ynder at gøre grin med Deutsche Post i dets tv-reklamer, men i fremtiden er det tvivlsomt, om postomdelingen i Danmark bliver foretaget af et firma med de fire bogstaver *Post* foran Danmark eller bag *Deutsche*. Deutsche Post, som i øvrigt er Europas største, har nemlig i første omgang budt på en fjerdedel af aktierne i Post Danmark. Et eventuelt ejerskab kan først få virkning fra midten af næste år. Hermed fortsættes udliciteringen af den danske infrastruktur og logistik. Jernbane- og busnettet er i hovedsagen på britiske og franske hænder. Telefonnettet er allerede i hænderne på amerikansk kapital

Firmaer og AF diskriminerer

Virksomheder bryder diskriminationsloven, når de retter henvendelse til Arbejdsformidlingen (AF) med henblik på at få arbejdskraft, men med krav om, at den skal være af dansk nationalitet, og Dags Dato på TV2 har afsløret, at mange AF-kontorer efterkommer det ulovlige ønske. Det har fået beskæftigelsesministeren Claus Hjort Frederiksen (V) til at true de ansatte i AF med fyring. Regeringens stramme flygtninge- og indvandrerpolicy bliver imidlertid ikke ændret. Ministeren har blot erfaret, at hans lovprisning af virksomhedernes moral heller ikke holder stik.

FOA fusionerer med PMF

Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) og Pædagogisk Medhjælper Forbund (PMF) er nu så langt med planerne om sammenlægning, at de to forbunds hovedbestyrelser på et fælles møde i Middelfart har godkendt oplægget. Oplægget skal nu til godkendelse på forbundenes respektive kongresser 6. november, og hvis det også bliver godkendt her, skal medlemmerne godkende planerne ved en urafstemning, der skal løbe frem til 10. december.

Det nye forbund i LO bliver på cirka 215.000 medlemmer. De 189.000 kommer fra FOA, mens de 26.000 kommer fra PMF.

Faglige krav til en anden politik

Odense kongrescenter, linet op med røde duge, men ingen faner og ikke en bid morgenmad til de morgenfriske, der var stået op kl. 5 lørdag morgen den 28. august for sammen med 679 andre at deltage i konferencen indkaldt af Fagligt ansvar i samarbejde med Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten.

I en kort indledning af idémanden bag hele seancen, Finn Sørensen, blev det pointeret, at det, der vedtages, er et diskussionsgrundlag for fagbevægelsens medlemmer, at det fælles grundlag er, at regeringen skal smides på porten, og at Fagligt Ansvar vil komme med "kærlig og kammeratlig kritik" af en evt. kommende socialdemokratisk regering.

Hans Halvorsen, LO-Århus, fortsætter: "Danskerne har fortjent bedre." "Der skal arbejdes for en anden regering, men også en anden politik."

Så kommer stjernen på podiet, der

Lykketoft på talerstolen i Odense

fotograferes fra alle vinkler. Mogens Lykketoft er med os. Og det er han godt tilfreds med. Her er jo tropperne, der kan få ham til magten i dansk politik, så der spares ikke på de gyldne løfter om den socialdemokratiske politik: Der skal ikke ændres på efterlønnen, før der er arbejdspladser til de ældre.

Der skal sættes velfærdsopgaver i gang, så der bliver flere arbejdspladser i byggeriet, i sundheds- og institutionssektoren m.m. Den lave startpakke til indvandrere skal afskaffes, og de skal i arbejde. Småbørnsfamilierne skal have pasningsgaranti og maks. betaling for en institutionsplads på 1.000 kr. Der skal gøres

noget for ældre, sundhed og miljø.

Holger K. og Søren Søndergård kommer derefter med forskellige angreb på den siddende regering. Holger K. siger bl.a. om visionerne: Hjemmehjælperen skal være stolt og glad for sit arbejde; mennesker er vigtigere end penge; omsorg er vigtigere end profit. Søren S. anbefaler en folkeafstemning om strukturreformen, aktiv beskæftigelsespolitik og ikke mere støtte til koncernerne.

Alle udtaler de deres støtte til det fremlagte diskussionsgrundlag.

Det bliver også senere vedtaget med ganske få ændringer, hvoraf her kun skal nævnes tilføjelsen af kravet om, at Danmark omgående trækker sine tropper ud af Irak og støtter irakernes ret til selv at bestemme.

Omkring frokost sendes deltagerne i en masse forskellige workshops. Det er der, diskussionerne kan udfoldes. Jeg deltager sammen med 30-40 andre i den, der har titlen 'privatisering, den offentlige sektor og kommunerne' med oplæg af Jan Helbak fra Odense. Vi får en meget kompetent gennemgang af de mange gråzoner og forkerte postulater i strukturreformen og den langt mindre kendte styringsreform. Tilsammen

Åben i Århus

Efter en lidt forlænget sommerferie grundet rudeknusning og hærværk er Oktober bogsalg igen åben i Århus.

- I løbet af august er både Enhedslisten, Arbejderens butik og Oktober bogsalg i flere omgang blevet udsat for hærværk og rudeknusning, fortæller de lokale butikspassere og fortsætter: - Det er oplagt, at det ikke er drengestreger. Gerningsmændene skal søges blandt byens reaktionære voldsmænd, der flirter med nazismen.

Selvom dette miljø er kendt af politiet, er der intet der tyder på, at de konkrete sager er blevet fulgt op. Anti Racistisk Netværk i Århus drøftede udviklingen på et offentligt møde den 23. august, og forskellige ideer blev taget op til videre drøftelse.

En del gravearbejde har gjort et besøg i butikken til lidt af et forhindringsløb. Det har taget små 14 dage at skifte det elektriske hovedkabel i fortovet, og nu kommer turen til vandledningen, hvor hele gaden vil være gravet op i de næste par uger.

Holger K (SF) og Søren Søndergaard (EhL) i salen

udgør de instrumenterne for en gennemgribende markedsgørelse af al offentlig virksomhed, en omlægning, der ikke nemt kan ændres, når den først er sket.

Derfor centrerer diskussionen sig også om Enhedslistens forslag om folkeafstemning om strukturreformen. De ønsker, at S skal støtte ønsket og dermed skaffe det nødvendige antal folketingsmedlemmer til, at afstemningen skal gennemføres. S forholder sig afventende. Under alle omstændigheder kræver en folkeafstemning, at befolkningen ved, hvad strukturreformen indebærer. Det er ikke en let opgave.

Som en del af grundlaget vedtages en fælles aktionsdag den 2. oktober med de erklærede formål:

At pege på konsekvenserne af den nuværende regerings politik.

At pege på en anden regering.

At pege på konferencens bud på en anden politik.

At styrke kravet om en folkeafstemning om regeringens smalle strukturforlig.

I det mindste kan diskussionsgrundlaget bruges som udgangspunkt for en god diskussion, men desværre nærer det også de parlamentariske illusioner og forventningerne til et 'arbejderpolitisk' samarbejde, der ikke ønsker at rejse den grundlæggende problemstilling i arbejderbevægelsen: "Hvorfor fløjter fagforeningerne ikke til kamp?"

GeB

Kvinder i "jern-mænds" job (II)

Ja – så fik vi også prøvet det her med at ha' en kvinde på arbejdspladsen.

Lillys kæreste, der går under det lidet flatterende øgenavn Dynamit Henning, var indtil for ca. 1½ år siden vores kollega. Dynamit Henning er en mand med nerver af stål, og grunden til, at han ikke figurerer på listen over nuværende kollegaer, er, at Henning en dag på jobbet med sin altid tændte smøg i mundvigen vadede hovedkulds ind i et brandsikret rum indeholdende højeksplosive kemikalier (af uvisse årsager bliver man altså fyret for den slags). Hvis man har nerver til at bo under tag med en mand, der ikke går af vejen for at tænde sig en smøg, mens han tanker bilen, så har man klart veldigt gode forudsætninger for at være i vores team, da stort set alt, hvad vi har vores fingre i, er ekstremt brandfarligt, giftigt, ætsende og utvivlsomt også en lille bitte smule radioaktivt. Derfor var det, da vi manglede en sommervikar i tre måneder, helt nærliggende at vælge Lilly.

Kvinder på rene mandearbejdspladser medfører selvfølgelig en smule tilpasningsvanskeligheder og store muligheder for fis og ballade, så da Lilly skulle ha' arbejdstøj, foreslog vi fluks, at bukserne skulle forsynes med knæpuder. "Og hvorfor så det?" spurgte vores chef. Fordi at hun, når hun skal ligge på knæ for drenge, ikke skal ende med skrabemærker på benene. Vi har heller ikke omklædningsrum til kvinder, så det skulle foregå sammen med os. Argumentet for det ... Tja, bred enighed blandt alle om, at hendes kæreste taget i betragtning, så kunne hun sgu nok trænge til at være i omklædningsrum med en flok raske drenge som os. Men allerede en af de første morgener kommer jeg vadende ind i vores kafferum, og hvad må mine øjne ikke skue. "Jønke! Hvad fanden laver du?" Min kollega stod og skiftede til arbejdsbukser inde i kafferummet, og helt ærligt, med al respekt for "Jønkes" ben, om det skyldes, at han i sin ungdom cyklede meget, eller om han har trådt på en

landmine – men rimeligt ufedt at se på, når man skal til at nyde sin morgenkaffe. "Øh, bøh, hvad er problemet? Må man nu ikke skifte bukser, hvor det passer én?" kom det tvært fra "Jønke". Hvorfor gik først op for mig, da jeg selv gik i omklædningen for at skifte. Lilly var også ved at skifte til arbejdstøj. Det var sgu alligevel blevet en tand for meget for den "gamle".

Hvis en mand bliver ansat på en ren kvindearbejdsplads, bliver han med statsgaranti et yndet mobningsoffer – og selvfølgelig er det ikke anderledes, når det er omvendt. Ordet *kællingeknude* er nok kendt af alle, så derfor var opgave nr. ét for Lilly at binde fire plastikdunke sammen med et stykke snor. Stor var fornøjelsen, da vi efterfølgende kunne trække i snoren, og alle fire

dunke faldt til gulvet med et brag. Lilly lærte den dag, at der er noget, der hedder et råbåndsknob, og drengene følte sig rigtig på hjemmebane. Gaffeltruck skulle Lilly også køre, hvilket resulterede i, at fire gutter satte sig på røven ude på pladsen med

hjemmelavede pointtavler og afgav point under kørslen (meget morsomt var det). Efterfølgende hævnedes hun sig ved at parkere trucken med gaflerne hævet i hovedhøjde og råbte "hjælp mig, pallen falder ned!" Jeg løb selvfølgelig til undsætning med det samme, men glemte at se hvor gaflerne befandt sig – resultat: Et styk Spacey sendt til tælling på jorden med hul i hovedet (*thøhø, hvor morsomt, ikk!*).

Nu er de tre måneder gået, og det er umuligt at beskrive alt det sjov, men du gik rent ind hos os seks drenge og udførte dit arbejde på trods af kammeratligt drilleri. Ja, du var jo heller ikke bleg for at give igen af samme skuffe, hvilket mit ar i hovedbunden nu vidner om – du havde sgu den humor og vilje, der skal til for at være i en "jern-mands" job. For os er du en savnet kammerat. Så hører kvinder til i de mandsdominerede job? Ja, gu fanden gør de så. Spacey

En drømmestart for

Oktober Bogcafé og Galleri holdt indvielsesreception

*Digteren Erik Stinus er netop blevet 70.
I den anledning fik han overrakt sit portræt, malet af Jørgen Buch (tv).*

Der var det hele. Glæde, humør, revolutionær kunst og kultur, erfaring og ungdom, talent og vilje til forandring.

Dagen viste, at det ny sted med den centrale placering i København kan danne den helt rigtige ramme om et åbent politisk og kulturelt miljø, som er så hårdt tiltrængt.

Fra dørene blev slået op ved 13-tiden og til godt ud på aftenen, kom der folk, som ville ønske Oktober Forlag og Foreningen Oktober tillykke med de fine og funklende nyistandsatte lokaler, mange med blomster og gaver. Forlagslokalerne bag butikken blev inddraget – og fortovet udenfor – til de mange besøgende.

Der var venner og kammerater fra rundt om i landet, der var lokale handlende og bryggeboere.

Der var APK'ere, DKU'ere, gamle modstandsfolk, fredsvagter, politiske venner fra fredsbevægelsen og den anti-

imperialistiske bevægelse, fra IS, DKP og andre organisationer, faglige aktivister, lokalradiofolk og en lang stribe kunstnere, forfattere og musikere.

Arrangementet stod i kulturkamp. Ategn. Bogcaféen vil sælge kommunistisk og revolutionær litteratur, og galleriet kunne åbne med en udstilling af værker af Ib Spang Olsen, Jørgen Buch og Evelyn Mittmann – fremragende originalkunst, der kan erhverves til absolut rimelige priser.

Digteren B.C. Andersen fra Randbøl indledte programmet med egne digte. Troels Riis Larsen, formand for DKU, der som en del af Oktober Forlag vil redigere bladet Fremad fra Egilsgade – gik udtryk for de unges glæde ved at blive en del af et kvarter med karakter og identitet med ungdom og fremtid.

Bo Richardt fra FredsVagten for Christiansborg ønskede varmt tillykke med det ny sted med protestsange, og formanden for Foreningen Oktober Gerd Berlev redegjorde for planerne for kommende arrangementer og aktiviteter med udgangspunkt i Egilsgade. Et spændende arrangement er allerede planlagt: Den 1. oktober kommer den gode amerikanske folkesanger Ann Feeney og giver koncert i caféen.

Gerd Berlev hyldede også digteren Erik Stinus, som netop er fyldt 70. Hans glødende engagement i fredskampen er velkendt, og maleren Jørgen Buch havde portrætteret ham, da han en råkmartsaften i 2003 læste op for titusinder af mennesker på Rådhuspladsen i København, den dag USA indledte krigen mod Irak. Kunstneren kunne overrække Erik Stinus det fine lille billede, og digteren kvitterede med poesi.

Og så blev der koncert: Visesanger Marianne Knorr og hendes faste akkompagnatør på klaver Søren Tuxen sad

FredsVagten Bo Richardt sagde tillykke med åbningen med antikrigstale og sange

Oktober på Bryggen

Søndag den 4. september i Egilsgade 24 på Islands Brygge

*Ron Ridenour og Foreningen Oktobers formand Gerd Berlev.
Bemærk en tilfreds Bertolt Brecht.*

Brecht-sange for et lydhørt og bevæget publikum til musik af Weill, Hans Eisler og danske Sebastian. Fra Jørgen Buchs revolutionære anegalleri på væggene kiggede Brecht med cigar i munden på forestillingen.

Da hans vuggesange blev fremført, tænkte han (som Marianne Knorr sagde): Det kan ikke siges bedre!

Den amerikanskfødte forfatter og journalist Ron Ridenour, der er aktiv i at organisere Boykot Coca Cola-kampagnen, læste nogle af sine digte.

Blandt andet dette:

MAN BLIVER MERE

*Man bliver mere
mere end bare sig selv
Man bliver alle
og så bliver man sig selv
Man suger ind
Man indånder
Man assimilerer
Man rummer forskellighed
og så bliver man hel*

*Vi er ikke et bjerg i os selv
Vi er os selv i kraft af andre
Vi er i hinandens hånd*

B. C. Andersen præsenterede et maleri af arbejderforfatteren og kommunisten John Max Petersen, som er udlånt til Oktober Bogcafé i København fra Oktober Bogbutik i Odense. Charles Busk Jensen genfortalte en af John Max' arbejdspladsfortællinger fra Lindø, og han opfordrede til at deltage i søndagens demonstration mod Mærsk Møller i solidaritet med de amerikanske arbejderes kamp mod Maersk.

Og der var mere sang. De to unge piger Eva og Marie sang lokalet begejstret, og sent på dagen kunne man høre de gamle arbejdersange som fællessang.

Der var taler, hilsener, lotterier og indsamlinger, der var varme og optimisme.

En bedre start kunne ingen have ønsket sig.

*Bogcaféen og Galleriet vil være åbent
mandag - fredag fra kl. 14*

*Der er noget galt i Danmark!
Marie og Eva sang worksongs
og John Mogensen*

Oktober
Egilsgade 24 kld
2300 København S
Tlf: 35 43 49 50

*Marianne Knorr og hendes faste akkompagnetør på klaver, Søren Tuxen, gav koncert med Brecht-sange. Tiden er til det - igen!
Og Brecht smilede tilfreds med cigaren fra væggen.*

Receptionsbilleder

Øverst: DKU's Troels Riis Larsen viser caféen frem. I baggrunden værker af Ib Spang Olsen.

Arbejderdigteren B.C. Andersen med maleri af John Max Petersen: Dødsulykke på Lindøværftet, som Oktober København har fået til låns af APK Odense.

Nederst fra venstre: Modstandsmanden Frede Klitgård, Erik Stinus, Kommunistisk Politiks redaktør Klaus Riis og B.C. Andersen.

Abd al-Jabbar al-Kubaysi, formand for Iraks Patriotiske Alliance, blev arresteret den 4. september af den amerikanske besættelsesmagt. Hans arrestation fordømmes verden over.

I en udtalelse fra Iraks Patriotiske Alliance (5. september 2004) hedder det:

“Vi fordømmer arrestationen af vores leder Abd al-Jabbar al-Kubaysi, og vi holder besættelsesmagten ansvarlig for hans helbred og liv.

Vi forpligter os selv til at samarbejde med vores brødre og søstre i Irak og i udlandet for at få en international kampagne for Abd al-Jabbar al-Kubaysis løsladelse op at stå.

Vi bekræfter hermed, at vores modstand, inklusive retten til væbnet modstand, er legitim i henhold til international lov og FN's Charter.

At stå over for en militært overlegen krigsmagt og med en stærk tro på vores retfærdige sag gør os stærkere og mere ukuelige.

*Løslad Abd al-Jabbar al-Kubaysi!
Længe leve den irakiske modstand!”*

Eksilpolitikker og modstandsmand

Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi, f. 1944, gik som 15-årig ind i den irakiske afdeling af Baath-partiet (Det Arabiske Socialistiske Baath Parti), som var blevet dannet i Syrien i 1947. Han er uddan-

STØTTEFEST FOR STATION2000

Kom og vær med til at støtte vores allesammens stemme i æteren. Dit anti kommercielle radioprogram i lokalområde!
Hør det på fm 95,5 ma & ti 17.30
- 19.00 & 20.30 - 21.00, lørdag
8.00 - 16.00.

Nu også på nettet - lyt på
www.station2000.dk.

Fest i Ungdomshuset, Jagtvej 69

Lørdag den 17. september

Musik fra kl. 21.00, kr. 30

LOONEY TEKNIX

O.D. DØDSPRINSEN

DUMME KIM

Den irakiske modstandspolitik Abd al-Jabbar al-Kubaysi fængslet af USA

net som civilingeniør fra Det Amerikanske Universitet i Beirut og vendte herfra tilbage til Irak i 1967, hvor han kort tid efter, at højrefløjen i Baath-partiet havde taget magten i 1968, blev fængslet i flere omgange, idet han tilhørte Baath-partiets venstrefløj. Senere, i 1976, flygtede han til Syrien og siden til Europa.

I eksil arbejdede han på at samle den irakiske opposition imod Saddam Husseins styre på et antiimperialistisk grundlag, et arbejde, der har været behæftet med store personlige ofre. I 1981 blev hans to brødre således henrettet af Saddam Husseins styre på grund af deres brors politiske arbejde.

I 1992 var Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi med til at danne Iraks Patriotiske Alliance og er i dag dens formand. Han har været en af drivkræfterne i dannelsen af en bred, national modstandsfront, hvis formål er at befri Irak fra den amerikansk ledede besættelse, og vendte tilbage til Irak kort før den amerikanske aggressionskrig blev indledt.

Komiteen for et Frit Irak har på dansk på Oktober Forlag udgivet et længere interview med Al-Kubaysi som pjece: **"Irakisk modstandsmand taler ud"**. Han berører i dette interview en lang række spørgsmål af interesse og væsentlig betydning for alle, der ønsker at forstå Irak, det irakiske folk, besættelsen og den folkelige modstand mod den.

Løslad Abd al-Jabbar al-Kubaysi!

Al-Kubaysi ved konference i Paris i maj i år.

Den 4. september kl. 3 om natten lokal tid blev modstandspolitikeren og formand for Iraks Patriotiske Alliance Abd al-Jabbar al-Kubaysi arresteret af den amerikansk ledede besættelsesmagt i Irak, da omtrent 50 amerikanske soldater, støttet af helikoptere og tanks, stormede hans bopæl i Bagdad og førte ham væk. I dag ved hans familie og venner, hverken hvad han er anklaget for, eller hvor han befinder sig.

Abd al-Jabbar al-Kubaysi er redaktør af avisen Nida al-Watan (Fædrelandets Kald), som er talerør for Iraks Patriotiske Alliance. Han har været modstander af såvel krigen mod som besættelsen af Irak og rejste efter krigen tilbage til sit irakiske fædreland, hvor han lige siden har været meget aktiv i bestræbelserne på at samle alle patriotiske kræfter i en fælles national front med det formål at befri Irak fra besættelsens tyranni. Hans modstandsarbejde – under besættelsens livsfarlige betingelser – har givet ham besættelsesmagts og det amerikansk indsatte marionetstyres had.

Komiteen for et Frit Irak fordømmer på skarpest mulige måde arrestationen af Abd al-Jabbar al-Kubaysi og kræver ham løsladt øjeblikkeligt og betingelsesløst. Vi udtrykker vores

dybe medfølelse med og fulde støtte til Abd al-Jabbar al-Kubaysi, hans familie og venner i denne svære tid.

Vi holder besættelsesmagten i Irak og den danske regering som en del af denne ansvarlig for, at Abd al-Jabbar al-Kubaysi ikke lider hverken fysisk eller psykisk overlast, mens han er deres varetægt.

Vi bekræfter vores solidaritet med Iraks Patriotiske Alliance og den samlede irakiske modstand, der fører en legitim befrielseskamp i henhold til international lov og FN's Charter.

Vi støtter en international kampagne for Abd al-Jabbar al-Kubaysis løsladelse og opfordrer såvel alle krigsmodstandere som modstandere af den brutale besættelse af Irak, alle, der respekterer et folks ret til at bestemme selv og leve frit i sit eget land, til at bakke en sådan kampagne op.

**Løslad Abd al-Jabbar al-Kubaysi!
Besættelsesmagten ud af Irak –
danske soldater hjem nu!
Lad irakerne bestemme selv!**

Komiteen for et Frit Irak
København, 8. september 2004

Maersk Makes Misery

A.P. Møller udbytter også amerikanske arbejdere

Havnearbejdere demonstrerer mod Maersk Sealand i Tacoma, Washington.

Søndag den 5. september blev der protesteret ved Langelinje mod A.P. Møller som Dødens Købmand. Den konkrete anledning var at vise solidaritet med amerikanske arbejdere, der på den amerikanske Labour Day 3. september organiserede protestaktioner mod det danske multinationale selskab over hele USA - som på fotoet herunder foran det danske konsulat i Minneapolis med store skilte 'Maersk Makes Misery' - Maersk skaber elendighed.

Der var demonstrationer og blokader foran den danske ambassade i Washington DC og ved 22 danske konsulater fra Alaska til Puerto Rico.

Et hovedkrav fra de amerikanske demonstranter var, at den danske regering tvinger Maersk Sealand til at overholde de arbejdskonventioner, som er vedtaget af FNs Internationale Arbejdsorganisation ILO.

Præsidenten for den amerikanske Teamsters Union Jimmy Hoffa siger, at det danske selskab må noteres for "en horribel liste af trusler, intimidation og fyringer af chauffører og havnearbejdere i USA og i den tredje verden".

Solstrålen slukkes

Den danske offentlighed får imidlertid yderst sjældent informationer om A.P. Møller-Maersk og selskabets internationale meritter. Dets historie fremstilles altid som en solstrålefortælling. Internationalt regnes det som en af de rigtig barske blandt de multinationale.

I Danmark er Mærsk på overfladen et velanset firma, men i virkeligheden har firmaet en lang historie bag sig med grove overtrædelse af internationale

arbejderrettigheder.

I USA har Mærsk, truet, intimideret og fyret arbejdere der protesterede unfair behandling og for retten til faglig organisering.

I Central Amerika kalder Mærsk chauffører der prøver at organisere sig i fagforeninger for bøller og terrorister, og har forsøgt at få den amerikanske regering til at fjerne økonomisk støtte til de NGO-organisationer der støttede arbejderne.

Tjener på krig og undertrykkelse

Men det er ikke kun i USA og Central Amerika at Mærsk driver beskidte forretninger. Den engelske NGO-organisation Burma Campaign UK har fornyligt blacklistet Mærsk fordi firmaet handler med militærstyret i landet. I Irak har Mærsk tjent styrtende med penge på at fragte krigsmateriel for den amerikanske regering og genopbygge det som Bush, Blair og Fogh har smadret i landet.

Med andre ord er den nydelige ældre herre Mærsk McKinney Møller, der ofte ses i audiens hos den danske kongefamilie og som kan foretræde hos danske ministre uden aftale, en dødens købmand. Mærsk tjener sine penge ved at undertrykke arbejdere i USA, nægte dem at organisere sig i fagforeninger, handler med militærstyret i Burma og tjener fedt på krigen i Irak.

Demonstrationen i Danmark blev anbefalet af ISU, Enhedslisten, APK, Komiteen for et Frit Irak og Stop Terrorkrigen.

Tale holdt af Carsten Kofoed, talsmand for Komiteen for et Frit Irak, den 5. september 2004 ved demonstrationen imod A. P. Møller ved "Åbent Skib" i anledning af indvielsen af containerskibet Albert Mærsk på Langelinie i København.

Som A.P. Møllers store, nye container-skib Albert Mærsk ligger der, ser det både fredeligt og imponerende ud. Solen skinner, og vandet omkring skibet er blå, eller er det? Nej, den blå farve er kun tilsyneladende. Kølvet fra A.P. Møllers skibe er rødt. Det er rødt af blodet fra blandt andet de tusinder af døde irakere, som hr. Møller – ivrig tilhænger af den ulovlige krig mod Irak – med sin transport af krigsmateriel til den amerikanske hær i Irak har "befriet" til en tilværelse hinsides. Imens har han selv set sine profitter nå nye højder. I 2004 forventer Danmarks suverænt største købmand i død og ødelæggelse at opnå et overskud på ikke mindre end 20 milliarder kroner.

Ethvert menneske med en anstændig moral bør efter min mening føle den største afsky over for den business og de ideer, som en A.P. Møller har gang i og står for, for hans moral sidder kun ét sted: i pengepungen. Derfor er det heller ikke overraskende, at netop økonomi- og erhvervsminister Bendt Bendtsen sidste år på regeringens vegne hylkede A.P. Møller som et forbillede for hele Danmark, for Fogh-regeringen – den mest proamerikanske regering i Danmark nogensinde – har ingen anstændighed overhovedet.

Den danske regering er kort sagt en bande krigsløgnere og -forbrydere, der

A.P. Møller

– sejlene i død og ødelæggelse

som en hovedopgave plejer en A.P. Møllers økonomiske interesser og sikrer hans blodige profitter. Som en anden Al Capone, med hovedsæde på Esplanaden i København, sidder den almægtige Møller og fører sine små, lydige dukker i regeringen og statsapparatet. Det kaldes med et fint ord for monopolkapitalisme og er et karakteristisk fænomen ved kapitalismen i dens imperialistiske fase, en fase, som verden har været i siden starten af 1900-tallet.

Men heldigvis er hverken A.P. Møller eller hans nære venner i den danske og amerikanske regering og stat alene i verden. Heldigvis er det sådan, at hvor der er imperialisme og dermed også udplyndring og undertrykkelse, er der også modstand og kamp for en verden på folkenes – og ikke de multinationales – præmisser. Og en af disse afgørende slagmarker er Irak, hvor et folk på 24 millioner, udrustet med ganske lette våben, bekæmper den amerikanske supermagt, som har besat Irak og med blandt andet A.P. Møllers hjælp sluger landets sorte guld, olien.

Lad mig derfor kort ridse den seneste udvikling i Irak op:

I Irak har sommeren været præget af det opsving i modstandskampen, som opstanden i april, der blandt andet endte med et befriet Falluja, satte i gang. Den såkaldte magtoverdragelse sidst i juni er fuldstændigt afsløret som en farce og løgn. Det amerikansk indsatte quislingestyre under ledelse af den mangeårige CIA-agent Iyad Allawi eksisterer kun i kraft af USA's militære tilstedeværelse i Irak.

Til trods for massiv udenlandsk støtte er det ikke lykket for marionetstyret at stabilisere besættelsen af den simple grund, at det hverken repræsenterer det irakiske folk eller har dets opbakning. Manglende folkelig støtte er også det ord, der bedst beskriver den amerikansk kontrollerede politiske proces, som blandt andet skal udmunde i såkaldte valg i januar 2005. Denne politiske proces, hvor forudsætningen for deltagelse er accept af besættelsen, har intet med demokratisering at gøre, men tjener alene til at stabilisere, konsolidere og forevige besættelsen af Irak.

Den såkaldte genopbygning i Irak er udplyndring, hvor Iraks rigdomme nu er i hænderne på firmaer fra de deltagende lande i den såkaldte koalition. Den nuværende økonomiske udvikling i Irak er således ikke til gavn for det store flertal af irakere – tværtimod. Og derfor er det heller ikke så sært, at tusinder af irakiske frihedskæmpere – på tværs af politiske, religiøse og etniske skel og støttet af millioner af irakere – bekæmper besættelsesmagten i stort set alle irakiske byer.

Den seneste større opstand mod besættelsesmagten i Irak fandt sted i august og havde sit centrum i shiamuslimernes hellige by, Najaf. I tre uger havde besættelsesmagten belejret Najaf. Mere end 1000 irakere blev dræbt under kampe mellem den shiamuslimske modstandsleder Muqtada Al-Sadr's modstandsfolk og den teknologisk stærkt overlegne besættelsesmagt. Men det lykkedes hverken at knuse eller afvæbne Al-Sadr og hans Mahdi-kæmpere, der blev den

egentlige sejrherre i det slag. Al-Sadr, der i massemedierne fejlagtigt fremstilles som en islamisk fundamentalist med en islamisk stat i Irak på dagsordenen, er blevet kraftigt styrket. Millioner af irakere uanset religiøst tilhørsforhold står bag hans to retfærdige og demokratiske krav: besættelsen ud af Irak og selvbestemmelse for irakerne.

De samme krav rejser vi her i Danmark over for den danske krigsforbryderregering ledet af Bush-nikkedukken Fogh. Men disse to krav kan aldrig virkeliggøres uden modstand, uden væbnet modstand, mod besættelsesmagten i Irak. Vi må derfor støtte irakernes legitime modstandskamp i hele dens forskellighed og bredde.

Et befriet Irak vil ikke bare være en kolossal glædelig begivenhed for irakerne selv, men det vil også betyde et stort tilbageslag for den amerikansk ledede "krig mod terror", en terrorkrig for USA's uindskrænkede verdensherredømme og en krig, som A.P. Møller profiterer voldsomt af. Det vil også være en sejr for freden i verden, for det vil bringe os et lille skridt nærmere den fantastiske dag, hvor kilden til krig, imperialismen, ikke længere vil findes på vores fælles jord, og hvor dødens købmænd som en A.P. Møller ikke mere vil husere på verdenshavene, men hvor hans milliarder af kroner, tjent på død og ødelæggelse, vil komme hans ofre i blandt andet Irak til gode.

Lad mig derfor slutte med at sige:

**A.P. Møller, du er en dødens
købmand!**

Besættelsesmagten ud af Irak!

Danske soldater hjem nu!

**Støt det irakiske folks
modstandskamp!**

Der er Mærsk containere overalt i Irak.

Israels terror mod dets fanger

Af Arjan El Fassed, The Electronic Intifada

Hvorfor gik de palæstinensiske fanger i Israel i sultestrejke? Her fortælles historien af Arjan El Fassed, en af grundlæggerne af The Electronic Intifada.

Palæstinensiske fanger i fire forskellige israelske fængsler startede den 15. august en sultestrejke for at gennemtvinge bedre forhold for de næsten 8.000 palæstinensiske fanger. De israelske myndigheder reagerede på sultestrejken med disciplinære forholdsregler og suspenderede fangers tilståede privilegier såsom konfiskation af fjernsyn og radio, forhindrede avismodtagelse og standsede besøg.

Siden 1967 og til dato har Israel vilkårligt holdt 630.000 palæstinensere indeslæst. I 1989 alene arresterede Israel 50.000 palæstinensere, hvilket udgør 16 % af den samlede mandlige befolkning i alderen 14-55 på Vestbredden og i Gaza. Blot til sammenligning blev der i Sydafrika under apartheidre-

gimet samme år ud af en total afrikansk befolkning på 24 millioner ikke fængslet mere end 5.000 eller 0,2 %. Mere end 200 palæstinensiske fanger er døde under israelsk fangenskab på grund af tortur, dårlig behandling, nægtelse af medicinsk behandling og vanrøgt.

Israel har systematisk tortureret og mishandlet omtrent 80 % af de palæstinensiske fanger. Gjort brug af psykiske og fysiske torturmetoder godkendt af den israelske stat. Det omfatter slag på følsomme organer, afrivning af hår på kroppen, isolationsfængsling på ubestemt tid, udsætte de fængslede palæstinensere for støj, skrig og trusler imod deres familier.

Andre former for tortur eller mishandling godkendt af Israel imod palæstinensiske fanger omfatter at stå med hætte på hovedet, blive bagbundet i lang tid, blive frarøvet føde og søvn, blive udsat for sult, brugen af elektrochok, forbrændinger, slag med hænderne, knytnæver, knipler og støvler. Fratagelse af føde, søvn og forhindring af grundlæggende hygiejne, der medfører lus. Fanger tvinges til at stå op i lange perioder. I de besatte områder har Israel oprettet militærdomstole, som ikke

efterkommer standarder om retfærdig rettergang.

I de seneste få år har Israels besættelsehær indfanget tusinder af palæstinensiske mænd og drenge. Det omhandler i dag 370 palæstinensiske børn (under 18 år) og 103 palæstinensiske kvinder og piger. Deres fængselsforhold er ekstremt dårlige og i nogle tilfælde livstruende. Mellem september 2000 og slutningen af juni 2003 er omkring 2.000 palæstinensiske børn blevet arresteret og fængslet. Børn imellem 13-14 år udgør omtrent 10 % af alle arresterede børn. Næsten alle fængslede børn har rapporteret om en eller anden form for tortur eller mishandling. Børn bliver normalt tilbageholdt i ungdomsfængsler under forfærdelige forhold. I nogle fængsler er op til 11 børn stuvet sammen i celler så små som 5 kvadratmeter.

De bliver ført til fængsler både i og udenfor de besatte områder. Disse fængsler opfylder ikke minimumsstandarder, men udgør en reel trussel mod de arresteredes liv. Tusinder af fanger har været udsat for mishandling og tortur.

Den dominerende afhøringsmetode er en koordineret, hård og stadig mere

Om den palæstinensiske sultestrejke

Den palæstinensiske sultestrejke imod de utålelige forhold varede 19 dage.

Den startede søndag den 14. august frem til torsdag den 2. september og blev bakket op i hele verden med demonstrationer, herunder en demonstration i København.

Palæstinensiske Fangers Forening udtaler den 4. september:

"Efter 19 dages sultestrejke blandt palæstinensere i israelske fængsler og

fangelejre afblæses strejken, siden de har opnået en god del af kravene."

Sultestrejken omhandlede især følgende krav:

- Stop for tæsk og anden mishandling i cellerne, i fængselsgården og under transport mellem fængslerne.
- Stop for affyring af tåregas ind i cellerne, i fængselsgården og under transport mellem fængslerne.
- Stop for, at vagterne kommer ind i cellerne med skudklare våben for at skræmme fangerne.
- Stop for ydmygende kropsvisitering for øjnene af andre fanger og vagter, hver gang en fange går til eller fra cellen.
- Stop for, at fangerne vilkårligt og administrativt anbringes i langvarig

isolation, i månedsvis og undertiden i årevis.

- Stop for vilkårlige bøder og inddragelse af besøgstilladelser på grund af småforseelser, f.eks. for at tale eller synge for højt.

- Stop for, at palæstinensiske børn og mindreårige sættes sammen med voksne (israelske) fanger.

- Stop for, at palæstinensiske politiske fanger deler tag med kriminelle (israelske) fanger.

- Stop for, at lægebehandling forhindres eller forsinkes, og medicin tilbageholdes.

Fire dage efter fangestrejkens start udarbejdede Arjan El Fassed, The Electronic Intifada, hosstændigt artikel, som sammenfatter fangerens situation:

*Meggido,
Israelsk
fængsel med
masser af
palæstinensiske fanger*

smertefuld fysisk og psykisk afpresning, der varer adskillige dage, ofte uger ad gangen imod arresterede, der er anholdt uden anklage og normalt uden adgang til en advokat. Hovedmetoden består i langvarig frarøvelse af søvn, bind for øjnene eller tætsiddende hætter, lænker eller på anden måde tvang mod de arresterede til at indtage kropsstillinger, der bliver stadig mere smertefuld, langvarig toilet- og hygiejneforbud samt verbale trusler og krænkelser. Mange arresterede bliver også slået under afhøringsrunder.

For kun en måned siden rapporterede Newsweek om Israels hemmelige torturfacilitet 1391, der blev brugt til fanger indsamlet under det israelske militære angreb på Jenin i april 2002. Center 1391 er blevet retoucheret fra israelske luftfotos og udrenset fra moderne kort.

I en artikel skrevet af Boston Globe reporter Dan Ephron afsløredes, hvordan det så er gået til, eksistensen af facilitet 1391.

Imidlertid var eksistensen af dette center allerede gjort klar af menneskerettighedsorganisationer og var fremme i avissiderne på den israelske avis Ha'aretz og The Guardian. Uvist af hvilken årsag blevet det ikke taget op af andre hovedmedier. Den 1. september 2003 afslørede en artikel i den israelske avis Ha'aretz, "Inden i Israels hemmelige fængsel", de grusomme detaljer om Israels "Abu Ghraib". Dette hemmelige fængsel og afhøringscenter er ifølge oplysningerne placeret i det nordlige Israel, tæt på hovedvejen mellem Hadera og Afula.

En tidligere indsat har rejst retssag med anklager om, at han blev voldtaget to gange – den ene gang af en mand og

den anden gang med en stok – under afhøringerne. De fleste af de anklager som kommer frem drejer sig om psykisk tortur, isolationsfængsling under sviniske forhold, mørklagte celler med så lidt lys, at den indsatte udelukkende kan se sine egne hænder, uden ide om, hvor man er, og i mange tilfælde hvorfor man er der.

Inde fra andre israelske fængsler beretter palæstinensiske fanger jævnligt om angreb fra fangevogteres side. Angreb, som omfatter tåregas i cellerne, slag, nægtelse af føde og medicinsk behandling og langvarig isolationsfængsling. Kvindelige fanger rapporterer om, at de er blevet "strippede" nøgne af fangevagter og lænket i spredt stilling til fangebriksen under isolationsfængsling. De rapporterede også om forskellige former for misbrug under afhøring. Israelske fangevogtere brasede ofte ind i fangernes celler, slukkede for elektriciteten, skød med tåregas, lukkede vinduerne og angreb fangerne. Papir, bøger og andre ejendele blev konfiskeret.

Et stort antal palæstinensiske fanger er i akut nød for medicinsk behandling selv om de modtager lidt mere end almindelig smertelindring. Fanger rapporterer om, at medicinsk behandling ofte bliver brugt som en anden form for afpresning imod dem af fængselsmyndighederne. Israel fortsætter med at arrestere og torturere palæstinensiske børn i uhørt grad.

Familiebesøg til palæstinensiske fanger er blevet næsten umulige siden intifadaens begyndelse. Når sådanne besøg har fundet sted, bliver familiedømmer medlemmer tunget til at undergå en serie af ydmygelser og omfattende undersøgelser forud for deres adgang til fængs-

let, hvor deres slægtninge holdes fangen. Fanger er ude af stand til at kommunikere med deres familier på telefon. Breve er tilladt, men kan ikke forsegles og kan blive gennemlæst til hver en tid.

Omtrent halvdelen af de næsten 8.000 palæstinensiske fanger er arresteret uden rejste anklager. Hovedparten af de palæstinensiske fanger er politiske fanger, som er blevet vilkårligt fængslet uden nogen legitim sikkerhedsårsag, men på grund af politisk undertrykkelse eller simpelthen, fordi de er palæstinensere.

I sidste måned kritiserede Israels Public Defenders Office fangeforholdene i israelske fængsler. De fandt fængslerne overfyldte, voldelige og uden tilstrækkelige sanitære forhold, hvor mange fanger må spise og sove på det bare gulv.

For at protestere mod disse afskyelige forhold indledte de palæstinensiske fanger deres sultestrejke sidste søndag. Alligevel udtalte den israelske interne sikkerhedsminister Tzahi Hanegbi, at fangerne ikke kunne vinde denne kamp, og han udtalte til en nyhedskonference, at fangerne for hans skyld endog kunne sulte sig til døde. Sådanne kommentarer må tages alvorligt, og fanger må beskyttes imod en sådan politik, som sådanne bemærkninger afslører.

Ingen sag symboliserer Israels nægtelse af frihed til det palæstinensiske folk bedre end de politiske fangers sag. Palæstinensere er blevet genstand for den højeste grad af indespærring i verden – ca. 20 % af den palæstinensiske befolkning i de besatte områder er på et eller andet tidspunkt blevet tilbageholdt eller fængslet af Israel.

Israels behandling af palæstinensiske fanger er en manifestation af dets manglende respekt for menneskerettigheder. Administrativ tilbageholdelse og fængsling i Israel er ulovlig ifølge international lov. Israels manglende løsladelse af politiske fanger og dets fortsatte vilkårlige anholdelser af palæstinensiske civile tjener kun til at understrege, at Israel fortsætter med at se sig selv som hævet over loven og palæstinensere som hørende under loven

18. august 2004

Electronicintifada:

<http://electronicintifada.net/news.html>

De sure gamle travere

Af Franz Krejbjerg

Meddelelsen om EU-modstandens parlamentariske nederlag til Nyrop er her efter sommeren nået igennem til Arbejderne. Karen Sunds har regnet ud, at Folkebevægelsens tilbagegang kan tilskrives Søren Søndergaard.

Hvor er EU placeret i kampen for et bedre samfund?

Med dette udgangspunkt har Karen Sunds og senest Sven Tarp her på bagkant forsøgt sig med en kritik af Enhedslistens valgtaktik – og i den forbindelse et særligt angreb på SAP's holdning til EU, ikke mindst i et forsøg på at miskreditere Søren Søndergaard.

Jeg vil vende tilbage til spørgsmålet om perspektiverne i EU-kampen, men først må man konstatere, at det er begrædeligt, men nogenlunde lige så forudsigeligt som valgnederlaget, at de grupperinger, der dybest set har ansvaret for tilrettelæggelsen af valgkampen, forsøger at redde ansigt ved at tilsmudse alliancepartneren.

Flertallet i Folkebevægelsens ledelse, forretningsudvalget (FU), og på den opstillede Liste N har tilknytning til Enhedslisten eller dobbeltparti-et KPID/DKP-ml.

At Søren Søndergaard kunne sprænge liste N og komme ind på andenpladsen som Ole Krarups suppleant i EU-parlamentet, skyldes det forhold, at alliancen mellem Enhedslisten og KPID/DKP-ml konsekvent har holdt andre kræfter ude. Det gælder både kræfter på venstrefløjen (herunder APK og DKP) og blandt borgerlige demokrater (herunder Ib Christensen).

Det skyldes også, at ressourcerne ikke går til opbygning af bevægelsen med f.eks. lokale kontorer i de store byer. Og det skyldes, at man ikke har fundet ud af, at kampen mod EU kun kan vindes, hvis man har alle bolde i spil. Det er ikke nok at have ét valgte-ma i posen og så tude over, at "de andre" ikke vil tale om forfatningen.

EU: Selvbestemmelsesret?

Vores, dvs. den konsekvente EU-modstands parole **Danmark ud af EU** og vores modstand mod EU som institution er baseret på forsvaret af den nationale selvbestemmelsesret samt øje for EU's karakter af imperialistisk instrument for stormagter og monopolkoncerner.

Vi ser EU som en institution til skabelsen af Europas forenede stater under ledelse af stormagterne Tyskland, Frankrig og Storbritannien. Et redskab for den europæiske og amerikanske monopolkapital, vendt mod arbejderklassen, tredjeverdenslandene og konkurrerende stormagter.

Når magthaverne fra andre lande kan diktere politikken vedrørende forhold i Danmark (om det drejer sig om infrastruktur og miljøpolitik eller tvungen modtagelse af atombevæbnede krigsskibe, er i denne sammenhæng af mindre betydning), så er sagen, at *Danmarks ret til national selvbestemmelse er forulempet på det groveste*.

At denne krænkelse er en konsekvens af at danske magthavere bukken-de har indgået en aftale med de pågældende lande, hvori slavebinding og diktat indgår, betyder, at krænkelsen samtidig har et retspolitisk aspekt, i og med at denne type aftaler er ulovlige – jævnfør gældende dansk lov. Og endelig skal det anføres, at disse af den danske regering ulovligt indgåede traktater vedrørende f.eks. Nato og EF/EU er blevet godkendt af det danske retssystem's højeste instanser – og dermed er demokratiet sat ud af kraft.

Folkeretten, national selvstændighed, dansk retspolitik og demokrati er efter vores mening alle væsentlige politiske spørgsmål i klassekampen.

I polemikken mod SAP skriver Sven Tarp, at "kommunisternes" kamp mod EU bunder i, at det kun gennem et nationalt parlament er muligt at indføre 'det antimonopolistiske demokrati'.

Kan man sætte sig ind i Sven Tarps fantasiunivers, kan man måske også se hans formål med at kæmpe for at komme ud af EU. Men i virkeligheden

er der ingen regel, der siger, at kampen mod EU skal vindes, før man kan gå til spørgsmålet om socialismen.

Kampen mod EU-medlemskabet er simpelthen en naturlig og vigtig del af kampen mod stormagterne, for demokratiske rettigheder osv.

Kan EU gøres 'rødt'?

Hvad er det så, stormagterne dikterer i EU? Er det mon pacifistiske Gandhi-inspirerede rød-grønne synspunkter?

Nej! Det er naturligvis en forlængelse af stormagternes egne politiske interesser: nykolonialisme og militarisme samt indførelsen af kapitalismens anarki på en lang række områder, som staten har opbygget i den offentlige sektor. Det er nedbrydning af arbejderne rettigheder, mere arbejdstid, mindre løn, dårligere arbejdsmiljø, nedskæringer i barsel, børnepasning, skolevæsen, sundhed, understøttelse, pension og begravelseshjælp.

Vi i Arbejderpartiet Kommunisterne mener, at kampen mod EU naturligvis også betyder kamp mod den konkrete politik, som EU gennemfører, og i særdeleshed også en konkret kamp mod dem, der gennemfører den – om det så er direktøren, regeringen eller 'fagbevægelsen'.

En arbejdskamp i Danmark bliver derfor som regel helt naturligt også en kamp mod EU's politik.

Tyskland, Frankrig og Storbritannien er suppleret med Italien, Spanien og Polen omdrejningspunktet i EU-samarbejdet.

Forestil dig, at en eller anden EU-instans forsøgte at påtvinge disse lande en lovgivning, de ikke ønskede. Det lærerige forløb af sagen om stabilitetspagten siger alt: Lovgivning, der ikke passer de store, bliver lavet om. Også af den grund er det også vrøvl at tale om, at man kan reformere EU.

Ligesom der ikke er sammenhæng mellem socialisme og udmeldelse, er

der altså heller ikke i *virkelighedens verden* basis for den idé, som folk omkring Enhedslisten har lanceret i forskellige omgange f.eks. gennem organisationen *"For et rødt Europa"*: Nemlig at bruge EU som en slags overnational murbrækker for trotskistiske synspunkter.

Opportunisme og taktik

Hvad kan vi så konkludere omkring polemikken omkring Søren Søndergård?

Vi kan konstatere, at dele af Enhedslisten har en reformistisk idé, der kræver medlemskab af EU, mens dobbeltpartiet KPiD/DKP-ml har en reformistisk idé, der kræver udmeldelse.

Som den opmærksomme læser vil have bemærket, er de to grupperinger altså *enige om, at kapitalismen kan reformeres*, og derudaf kommer også deres alliance. Den kiksede og eksklusive taktiske alliance op til EU-parlamentsvalget, som nu har udløst angrebene på Søren Søndergård, bunder deri. Denne mislykkede, snævre og partitaktiske alliance er hovedårsagen til alle Folkebevægelsen mod EU's nuværende vanskeligheder og tilbagegange og har bevirket unødvendige splittelser og tab af slagkraft.

Det skal yderligere tilføjes, at disse angreb yderligere har et motiv: Dobbeltpartiet KPiD/DKP-ml forbereder en selvstændig opstilling til folketinget ved det næstkommende folketingsvalg og søger at lægge luft til Enhedslisten for at markere en selvstændig profil. Dette taktiske skift (hvor de tidligere har støttet Enhedslisten parlamentarisk og udviklet den for EU-modstanden skadelige taktiske indbyrdes alliance) betyder også et uprincipielt opgør med deres egen hidtidige taktik. Denne opportunisme skal skjules – og det bedste forsvar er som bekendt et angreb.

Den internationale arbejderklassens hovedfjende er stormagternes borgerskab. Derfor er det en pligt, at den konkrete klassekamp i Danmark retter sig imod dansk deltagelse i USA-imperialismens krige og de forskellige aftaler, hvor Danmark bidrager med tropper, nødhjælp, basefaciliteter og anden logistisk eller politisk støtte. På samme måde er det en internationalistisk pligt at bekæmpe opbygningen af EU.

Nyt nationalt forræderi under opsejling

Anders Fogh Rasmussen har indkaldt partierne til drøftelser om den nye EU-forfatning, som Danmark skal ratificere, hvis det bliver et ja ved den lovede folkeafstemning.

Ingen kender endnu datoen for afstemningen. Det er en af de ting, Fogh Rasmussen vil søge at koordinere med de øvrige partier med henblik på at få fremmanipuleret et ja hos de unions skeptiske danskere.

De to unionsmodstanderpartier ('bevægelser') i EU-parlamentet – Folkebevægelsen mod EU og Junibevægelsen, som unægtelig er politisk relevante i denne sammenhæng – er ikke blevet inviteret med til drøftelserne, hvilket de selvfølgelig har protesteret imod, uden resultat.

Socialistisk Folkeparti er en vigtig brik i statsministerens plan for et ja til unionsforfatningen. Siden partiet efter danskernes Nej til Maastricht-aftalen i 1992 indgik det såkaldte 'nationale kompromis' med unionspartierne, (som medførte en omafstemning om Maastricht sammen med de fire stadig gældende danske forbehold) er SF blevet et erklæret EU-tilhængerparti, selvom der fortsat er stærk modstand mod både unionsprojektet og forfatningen blandt partiets vælgere. Disse kan blive tungen på vægtskålen ved folkeafstemningen om forfatningen.

Alt dette har anbragt SF og partiformand Holger K. Nielsen i en uvant politisk nøglerolle i det store spil om unionen og totaludsalget af dansk suverænitet.

Partiets ungdomsforbund SFU har erklæret, at det vil anbefale et Nej til unionsforfatningen, mens SF selv vil lade en urafstemning blandt medlemmerne afgøre dets holdning.

Statsministerens udemokratiske 'invitation' til partierne er med andre ord et oplæg til et nyt 'nationalt kompromis', en fornyet udgave af det nationale forræderi fra 1993. Den vil omfatte en køreplan for kampagnen

op til den kommende folkeafstemning med en tidsplan for, hvornår den skal finde sted, som skal give ja-siden optimale muligheder. Og den skal søge en formel for at afskaffe de fire danske forbehold, som unionspartierne har søgt at afskaffe, lige siden de var tvunget af taktiske hensyn til at udforme det gamle forræderiske 'kompromis'.

Der er således indlysende grunde til, at Folkebevægelsen mod EU, som vil have Danmark ud af EU, og forfatningsmodstanderne i Junibevægelsen ikke inviteres med til drøftelser hos statsministeren.

Ifølge dagbladet Politiken (7/9) er denne skumle plan imidlertid løbet ind i vanskeligheder:

'Planen om et nyt nationalt kompromis om Danmarks forhold til EU er ved at smuldre, allerede inden forhandlingerne for alvor begynder i statsministeriet onsdag.'

SF har nemlig stillet krav om en slags vetoret overfor 'større ændringer i EU-samarbejdet'. SF kræver, at alle partier, der indgår aftale om 'et nyt nationalt kompromis', skal være enige i sådanne. Det gælder f.eks., om Danmark går med til at indføre flertalsafgørelse på nye områder, når den ny unionsforfatning træder i kraft.

Det vil SF's partnere som regeringsalternativ – Socialdemokratiet og De Radikale – ikke binde sig til. De lægger luft til SF's krav.

Regeringspartierne opfordrer til, at man tager det med ro. Der skal bages en større rævekage mod danskerne og unionsmodstanden. Brødet skal have lov til at hæve.

Holger K. Nielsen og hans SF deltager gerne i et nyt nationalt forræderi – men det skal gøres så elegant, at partiets vælgere bibringes indtryk af, at det betyder en bremse på unionsudviklingen.

Det er det, hele manøvren drejer sig om.

Alternativer sat på spidsen

Pressemeddelelse fra Danmarks Sociale Forum

Den 1.-3. oktober 2004 samler Danmarks Sociale Forum alle, der vil skabe alternativer til den nyliberale globalisering, militariseringen af den internationale dagsorden og højredrejningen i dansk politik, til tre dages møder med intense debatter på Christianshavn. Blandt de internationale hovedtalere er Susan George, en af frontfigurerne i ATTAC-bevægelsen, og Martin Rochholl, leder af Friends of the Earth Europe.

Danmarks Sociale Forum vil kaste lys over internationale og danske veje til en mere retfærdig og bæredygtig udvikling. Derfor er rammerne for forummet i år Christianshavn og det unikke sociale og kulturelle samfundseksperiment Christiania, der gennem mange år har vist, at det i praksis er muligt at organisere et samfund efter andre principper end dem, vi til daglig har vænnet os til. Desuden vil forummet holde til i Christi-

anskirken, Christianshavns Gymnasium og Christianshavns Beboerhus.

Danmarks Sociale Forum er den danske aflægger af den globale bevægelse, som i 2001 startede med det første World Social Forum i Porto Alegre i Brasilien. Bevægelsen samler fagforeninger, udviklingsorganisationer, miljøforkæmpere, krigsmodstandere og aktivistnetværk omkring behovet for at formulere en ny social vision som alternativ til den rent økonomiske tænkning, der i dag præger de dominerende globale aktører som WTO, G8 og World Economic Forum.

På de tre dage vil Danmarks Sociale Forum indeholde tre store fællesdebatter om velfærd, global retfærdighed og krig og fred, samt en broget palet af koncerter, udstillinger og workshops og debatter arrangeret af de over 40 organisationer, der står bag afholdelsen af forummet.

Blandt de internationale hovedtalere på fællesdebatterne er ATTAC/Frankrigs næstformand Susan George, bogaktuel

på dansk med "En anden verden er mulig, hvis ...", Martin Rochholl, leder af Friends of the Earth Europe, som samler miljøorganisationer fra de fleste europæiske lande, Michael Albert, redaktør af det amerikanske politiske månedsmagasin Zmagazine, og Lindsay German fra ledelsen af den britiske Stop The War Coalition.

På www.socialforum.dk findes mange flere informationer om Danmarks Sociale Forum.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Udpininger

af råstofferne er

dansk kapital blandt de ypperste,

da overgangen fra enkelt- til masseproduktion har frarøvet enhver grundværdi i råstoffet dets betydning og værdi i fødekæden.

Dette er måske et tiltænkt middel i kapitalens kamp mod befolkningen, da denne i perioder viser rebelske træk, at lade denne gå til, ved at forringe dens overlevelse på længere sigt, ved at udpine og fordærve råstoffet, og derved også dets indtagelse af dagligdagens fødevarer.

Velkommen til den offentlige markedplads

Strukturreformen, gab. Det er et af de mest søvndyssende ord, jeg kender. Hvad kommer det mig ved, hvilke kommuner der slår sig sammen? Måske er der virkelig nogle effektiviseringskroner at hente, så er det mon så galt?

Jeg skriver det her, fordi det lige er gået op for mig, at DET ER MEGET VÆRRE!

Reformen er så indviklet og indeholder i virkeligheden 100-vis af forskellige love, så det er vanskeligt selv for byrådsmedlemmer og andre involverede at gennemskue, hvad hensigten egentlig er. Det gør det lettere at begrænse diskussionen til det, der er til at overskue: Hvor skal den fysiske grænse gå?

De udvandede, misvisende og uklare meldinger i pressen skaber ingen oplysning, kun ligegyldighed. Og det er også nødvendigt, hvis ikke der skal rejse sig en folkestorm imod denne reform og alle de følgelove, der understøtter dens gennemførelse.

Strukturreformen er møntet på ikke bare endeligt at afskaffe, men også på at forhindre genindførelsen af det såkaldte velfærdssamfund. Liberalismen længe leve!

Strukturreformen præsenteres med en bunke løgne pænt pakket ind. De målsætninger, der stilles op og skal sælge reformen, er f.eks. *En enkel og effektiv offentlig sektor* og *Bedre service med uændrede skatter*.

Virkeligheden er en stram politisk styring af alle udgifter. Hver en lille detalje i de offentligt ansattes arbejde skal registreres som en omkostning, og

da det jo skal være billigt, bliver handlinger valgt efter deres pris og ikke efter klienternes/borgernes, altså vores behov. Den billigste og mindst tidskrævende (be)handling skal vælges. I børnehaver, skoler, plejehjem, socialforvaltninger osv.

Et sundhedsvæsen i verdensklasse med fri, lige og gratis adgang.

Når enhver indsats skal måles i penge, bliver det urentabelt at behandle dem, der alligevel aldrig bliver raske nok til at arbejde, og tit og ofte billigere bare at udskrive medicin i stedet for at stille en grundig diagnose og billigere at omlægge behandlingerne til konsultationer i stedet for indlæggelser. Når specialbehandlinger kun finder sted ét sted, bliver der mange, der får lang vej til sygehuset med hyppige behandlinger uden betalt transport. Desuden omdefineres det til stadighed, hvilke sygdomme der behandles gratis, og hvilke ventelister der skal nedbringes. Det forebyggende arbejde kan slet ikke betale sig. Det bliver noget, virksomhederne skal tage sig af.

Klart ansvar og opgør med gråzoner.

Det kan godt være, nogle gråzoner forsvinder, men der kommer mange flere gråzoner til i den nye struktur, mens ansvaret for helheden forsvinder med stærkt styrende finanslove og detaljerede EU-direktiver. Når fælles kommunale selskaber skal overtage

ansvaret for de enkelte dele af det, der før var et kommunalt anliggende, forflygtiges ansvaret, og grænserne kommer til at flyde for, hvem der har ansvaret i konkrete sager vedrørende handicappede, sindslidende, misbrugstilbud m.v. og for afløb, vandforsyning, vejvedligeholdelse, kollektiv transport osv.

Bedre borgerbetjening – mindre bureaukrati og færre skranker.

Når skrankerne befinder sig på et kontor 50-100 km væk, kan det godt være, de ikke er så synlige og ikke bliver brugt så tit, men det giver i hvert fald ikke bedre borgerbetjening og mindre bureaukrati.

Større borgerindflydelse og bedre nærdemokrati.

På hvad? I Odense kommune er kun 40 millioner af kommunens budget på 6 milliarder til diskussion i kommunalbestyrelsen. Resten er fastlagt via finanslov og kommunallov mv.

Dette er kun en lille kommentar til lovkomplekset, men jeg er i hvert fald helt sikker på én ting: Vi bevæger os IKKE i retning af et samfund, der varetager borgernes interesser, og hvad skal vi for resten så med et samfund? GBE

FJERN APARTHEIDMUREN

**Protestmøde
Lørdag 14. sept. 14-16**

**Israels ambassade
Lundevangsvej 4, Hellerup**

Talere: Pernille Frahm, Dansk Palæstinensisk Venskabsforening; Hilde Huhlvig, Internationalt Forum; Mette Marie Nielsen, Palæstinafredsvagt; Jan Mathisen, Hotel og Restaurant, Kbh.

Arrangør: Boykot Israel

Økonomisk indsamling og abonnement

KOMMUNISTISK POLITIK OG KPNET

En tak til de mange, der kom og støttede i forbindelse med receptionen i Oktober Bogcafé i Egelsgade og de mange, der har brugt girokortet i sidste nummer af Kommunistisk Politik.

Du kan stadig nå at støtte: Hvis du ikke har brugt girokortet, så brug det nu! Du kan også gå i en BGlbank og sætte pengene ind, det koster ikke gebyr. Eller betal via netbank.

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Vil du hjælpe os med et fast beløb hver måned, kan du ringe til 35 43 49 50 eller maile til apk@apk2000.dk, så sender vi dig et antal girokort. Eller brug netbank.

**KP kommer nu som frankeret brev.
Fornyelse af abonnement koster
400 kr. for et årsabonnement
275,- kr. for et halvårsabonnement
Giro 1-663-4271**

**Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egelsgade 24, Kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.**

Den anden vej

For hver uge og måned der går, siden Nyrup-regeringen måtte strække våben til de åbent borgerlige, vejrer venstre-socialdemokraterne ny morgenluft. Det gælder ikke mindst indenfor den etablerede fagbevægelse, hvilket blev synliggjort og dokumenteret på den netop afholdte konference i Odense Congress Center den 28. august.

- *Med tiden heles alle sår*, synes deres devise at være.

Nyrups, Socialdemokratiets og de såkaldte venstrekræfters valgnederlag bliver i dag hengemt under forklaringen, at fagbevægelsen "glemte at rejse de politiske og ideologiske debatter". Få dage efter valgnederlaget blev flere tusind tillidsfolk af selveste LO-formand i nøjagtig samme Congress Center skældt ud for at have svigtet Socialdemokratiet.

- *Angreb er det bedste forsvar*.

Kendsgerningen er, at Socialdemokratiet som et ansvarligt monopolkapitalistisk parti i ni år havde voldført den danske befolkning i almindelighed og arbejderklassen i særdeleshed. Nyrups ilddåb bestod i, at omgøre det danske folks NEJ til en Maastricht-traktat til et JA! SF var en afgørende faktor i det forræderi! I parentes bemærket skal det nævnes, at Nyrup morgenen efter massakren på adskillige skudramte unge og ældre på Nørrebro udråbte netop Unionsmodstandere til terrorister.

Næste skridt var en arbejdsmarkedsreform, som Schlüter-regeringen aldrig havde turdet gennemføre: 7 års dagpengeperiode blev skåret ned til et år med efterfølgende tre års tvangsaktivering. Genoptjeningen af dagpengeretten ved støttet arbejde blev fjernet, hvorfor tusinder arbejdsløse siden er blevet stødt på kontanthjælp. Privatiserings- og udliciteringstempoet fik et ekstra nøk, hvilket Ribus-ansatte fik at mærke. Den socialdemokratiske rege-

Den netop afholdte konference gav ikke svaret på den anden vej. Den faglige konference prøver at læne sig op ad den korte hukommelse. De såkaldte venstrekræfter i fagbevægelsen vil igen bedrage arbejderklassen med illusioner om Socialdemokratiets fortræffeligheder; - fortræffeligheder, de kan holdes fast på, hvis den kommende regering er en arbejderregering

Faglig kommentar

ring greb ind i storkonflikten i 1998 ved at ophøje mæglingsforslaget til lov og endelig præsterede de at forringe efterlønsordningen, hvilket måske var den udslagsgivende årsag til nederlaget.

Det var vanskeligt for vælgerne og heriblandt specielt arbejderklassen i november 2001 at få øje på det parlamentariske alternativ:

- *Skulle det være en "arbejderregering" bestående af SD, SF og Enhedslisten? Det var jo netop SF og Enhedslisten, der i samtlige år havde reddet regeringen og dets reaktionære finanslove.*

Der skulle ikke mange løfter til om skattelettelser og lignende, før Fogh var sikret!

Og det er slemt! For første gang i århundrede har Danmark erklæret et andet land krig på tværs af ALLE gældende internationale regler. Den danske arbejderklasse betaler krigsomkostninger over skatter, gebyrer, forøget

brugerbetaling etc. etc.

Det er på høje tid, at vi finder en anden vej.

Den netop afholdte konference gav ikke svaret på den anden vej. Den faglige konference prøver at læne sig op ad den korte hukommelse. De såkaldte venstrekræfter i fagbevægelsen vil igen bedrage arbejderklassen med illusioner om Socialdemokratiets fortræffeligheder; - fortræffeligheder, de kan holdes fast på, hvis den kommende regering er en arbejderregering.

Tilliden til at denne "sunde fornuft" ville blive grebet af deltagerne lå på så lille et sted, at initiativtagerne ikke engang turde åbne for en diskussion på konferencen! I stedet blev de almindelige deltagere forvist til forskellige workshops, hvor de centrale spørgsmål ikke var på dagsordenen.

Den anden vej bliver ikke virkeliggjort af lokale arrangementer lørdag den 2. oktober, hvor ønsket om en såkaldt arbejderregering ifølge de venstresocialdemokratiske kræfter i fagbevægelsen kan synliggøres i gadebilledet.

Den anden vej skal ikke findes i de eksisterende parlamentariske levebrødspolitikeres udsyn, endsige hos arbejderaristokraterne i den kongelige etablerede fagbevægelse.

Den anden vej rummes hos mere end 800.000 udstødte arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere; - blandt de omkring 2½ million resterende arbejdere, der dagligt nedslides til en ussel løn, og blandt alle de andre, der tilhører Underdanmark: Uden ordentlige boliger, uddannelsesstilbud, plejeordninger mmm.

Den anden vej kommer ikke til udtryk ved et trykknapsystem i en folketingsaal – eller lokalt på en lørdag.